FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 504· CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

ZLATO JE VEČNO

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★DOK HOLIDEJ★

504

Frenk Larami

ZLATO JE VEČNO

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Dok Holidej
Broj 504

Direktor
Vladimir Novaković

Odgovorni urednik
Viktorija Draginčić

Naslov originala
Frank Laramy
GOLD IS FOREVER

Recenzija i adaptacija
MAP

Štampa: 25. V 2016.
Tržište: 03. VI 2016.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)
Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.
Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd
Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić
Naslov originala: Frank Laramy – THE FLOATING TREASURE
Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP
Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Bilo ih je sedmorica jahača. Na čelu potere nalazili su se šerif Den Peterson i njegov pomoćnik Stjuart Bišop. Pratila su ih četiri dobrovoljca iz grada kao i bankar Brajan Kenih.

Punih osamnaest časova nalazili su se u sedlima, žureći da beguncima preseku put. Pošto su tragovi postajali sve manje uočljivi, potera iz Viksburga zaustavila se na rubu velike šume.

Stali su i zgledali se.

– Šta se desilo? – pitao je Kenih prilazeći Petersonu i njegovom pomoćniku.

– Sve mi se čini da jurimo duhove – promrmljao je Peterson.

– Šalite se? – dobaci bankar nervozno iskrivivši usta. – Pa radi se o zlatnim polugama, šerife! Sa takvim teretom se ne može jahati brzo.

– To me i buni – promrmlja čuvar zakona. – Suviše brzo izmiču pred nama.

– Ako su uopšte pred nama – umeša se Bišop.

Svi odjednom ućutaše i pogledaše u mladog šerifovog pomoćnika.

Stjuart Bišop, koga su svi zvali Art, bio je tridesetogodišnjak duge plave kose, plavih brkova i nemirnih zelenih očiju. Na glavi je imao šešir ravnog oboda sa trakom od sivog medvođeg krzna. Nosio je košulju sa širokim zelenim prugama i kratak prsluk sa srebrnastim dugmadima. Bio je visok, vitak i mišićav, i u nekom drugom gradu malo zapadnije sigurno bi već odavno bio šerif.

I sam njegov pretpostavljeni, šerif Den Peterson, bio je svestan da pred ovim mladim čovekom stoji budućnost. Sve više mu je ustupao glavnu reč i puštao ga da vodi akcije, razmišljajući jedino o tome da mu što pre prođe vreme do penzije.

I sada je slutio da se u Artovoj glavi vrzmaju ideje različite od njegovih.

– Samo onako sam rekao... – promrsio je Bišop.

– Ti nikada ništa ne kažeš „samo" – dobacio je Peterson bez zlobe. – Kako bi bilo da se odmorimo nekoliko minuta? – dobacio je okrenuvši se prema ostalima.

Osim Keniha koji se namrštio, ostali klimnuše glavom.

Dan je bio na izmaku, ljudi umorni, a konji iscrpljeni. Zato su, čim su ljudi sjahali, životinje zadovoljno zarzale i počele da pasu.

Peterson je skinuo svoj sivi „stetson" i nekoliko puta ga otresao o koleno.

– Ništa ne razumem – kazao je nezadovoljno.

Šerif je imao oko pedeset i pet godina, opuštena ramena i popriličan stomak ispod opasača. Zašiljeni vrhovi njegovih prosedih obrva štrčali su uvis, a

čupave obrve malo podignute činile su da izraz šerifovog lica bude nekako začuđen i ljubopitljiv.

Den Peterson je ceo život proveo u Viksburgu. Istina, šerif je postao tek pre nekih pet godina, a do tada je bio specijalni policijski službenik u luci. U stvari, plaćala ga je „Rebel – kompanija" koja je imala najviše teretnjaka na tom delu reke.

Tu je Den Peterson proveo deset godina sve dok ga zamalo nisu zapalili u kućici na doku. Posle toga je dao otkaz i prihvatio metalnu zvezdu, jer je baš kratko pre toga, posle jedne tuče u salunu „Igl Blend", poginuo tadašnji čuvar zakona, Brent Veli. On je bio prava „vidra od čoveka" i potezao je brže od svih revolveraša u tom delu, između Luizijane i Misisipija. Pročuo se po tome pa su desperadosi i protuve zaobilazili Viksburg kad god su mogli. No, jedna glupa prepirka pijanaca, nezgodan splet okolnosti i šerif je stradao.

Međutim, ni Den Peterson nije bio za bacanje. Njegove šake bile su mnogo rečitije od oružja koje je nosio. Naime, pričalo se da je ivicom dlana mogao da prepolovi dasku debljine dva prsta. Iako u godinama, održao je kondiciju, reflekse i borbenost stečenu u Rebelovoj službi. Prvih šest–sedam meseci gradski zatvor nikada nije bio prazan. Posle toga sve se nekako smirilo i Viksburg je zapao u sivilo, tek povremeno narušeno dolaskom ponekog stranca ili iznenadnim upadom kauboja goniča. No, vreme je prolazilo, godine su letele i Den Peterson je sve više razmišljao o penziji.

Vrativši se u stvarnost podigao je glavu i pogledao u bankara Brajana Keniha koji se u poslednjih nekoliko sati prosto istopio. A kako i ne bi? Sto hiljada dolara u zlatnim polugama isparilo je zajedno sa pljačkašima i blagajnikom Kirkom Volkerom!

Bio je to udarac od koga se još uvek nije povratio. Ipak, pridružio se poteri smatrajući kako postoji šansa da pronađu lopova.

– Neka mi neko kaže zašto smo zastali? – upitao je glasno. – Šta se dešava? Zar smo izgubili trag? – dodao je gledajući u Petersona koji je šetao okolo kao da traži neki trag i Bišopa, kako stoji naslonjen na drvo i ćuti. Ostatak potere sedeo je na travi. Ljudi su ćutali oborenih pogleda, jer im je presela jurnjava po preriji. Osim toga, radilo se o osobama različitih zanimanja koji su, svako zbog svog razloga, pomagali šerifu ili bankaru. Mong Hasli je bio razmetljivac koji se trpao u svaku gužvu, a Čak Klin vešt, ali ostareo tragač u koga je Peterson još uvek imao poverenja.

Svi oni su polako, ali sigurno gubili volju za daljim jahanjem, mada, to nisu želeli otvoreno da saopšte šerifu. Uostalom, ako je on mogao da jaše tako dugo i nosi teret svojih godina, mogli su to i oni. U stvari, čekali su samo da i njemu dojadi, znajući da će tada doći do preokreta.

Što se bankara Keniha tiče, on je osmotrio ta bezizrazna i ravnodušna

lica oko sebe i shvatio njihovu poruku. Na kraju krajeva, oni su gonili pljačkaše njegovog zlata. Zašto bi se onda uzbuđivali? Istina, obećao im je dobre nagrade, ali koliko je to moglo da ih drži? Pogotovo što je zagonetka postajala sve složenija, odnosno, što su se sve više udaljavali od rešenja.

Bankar je imao ovalno punačko lice i visoko čelo sa zaliscima. Jedini on nije nosio šešir i opasač, pa mu je sada sivkasto odelo sa prugama bilo prekriveno tankim slojem prašine. No, on se na to nije obazirao, neprestano razmišljajući o svojoj banci i ukradenom zlatu.

Naime, Kenih je banku nasledio od Derila, četiri godine starijeg brata koji je otišao na Istok, u Birmingem, tamo otvorio banku i veoma dobro se snašao. Braća su se redovno dopisivala i povremeno posećivala, a poslednji put su se videli pre otprilike dva meseca.

Bio je to težak trenutak za Brajana, jer je banka u Viksburgu bila na ivici propasti. Loše poslovanje, neuredne naplate, nedostatak kapitala za veće poslove i loše investicije u nesigurne poduhvate trgovačke mreže „Graund i Raund" doveli su Brajana Keniha do očajanja. Zato je otišao u Birmingem kod brata rešen da zatvori banku i pronađe neki drugi posao.

Međutim, Deril Kenih nije želeo tako lako da se odrekne teritorije koju je godinama „pokrivao" i na kojoj je ime Kenih još uvek nešto značilo. Zato je rešio da pomogne bratu i posavetovao ga koje korake da preduzme. Na kraju mu je obećao konkretnu pomoć u vidu zlatne pošiljke u vrednosti od sto hiljada dolara koja će pokrivati sve buduće Kenihove akcije. Ukratko, bio je to kapital na koji se uvek mogao osloniti pošto je bio od čistog zlata.

Brajan se vratio kući, a Deril je uskoro poslao zlato i to, u najvećoj tajnosti. On sam je obećao da će stići nekoliko dana kasnije i pomoći bratu u prvim poslovima kako bi ovaj povratio izgubljeno samopouzdanje.

Ali, sve se okrenulo naopako.

Bankar iz Viksburga se već po stoti put vraćao u mislima na događaje te noći, ne mogavši da veruje da će ga Volker izdati. A do tada se mogao zakleti u tog čoveka, predanog i ozbiljnog, koji je još kod njihovog oca radio kao blagajnik.

Glasno je uzdahnuo pomislivši kako bi Kirka Volkera, da ga ugleda mogao zadaviti golim šakama...

* * *

Ne obazirući se na podsmehe Entonidža i Haslija, Čak Klin se poput mačke, šetao unaokolo nedokučivog izraza i pažljivo razgledao tlo.

Za to vreme, šerif Peterson je otpuhnuo prašinu sa svog „stetsona" i ispod oka odmerio svog mladog pomoćnika. Bio je zamišljen pokušavajući da odgonetne šta je to Bišop imao na umu kada je rekao da ispred njih možda nema nikoga...

U stvari, Peterson nije toliko mario za Kenihove muke koliko ga je ogorčila činjenica da su u njegovom gradu stradala dva mladića – jedan je bio

teško ranjen i bez svesti, dok je drugi poginuo na licu mesta. To ga je gonilo da nastavi poteru za otimačima zlata i hladnokrvnim ubicama. Do ovog trenutka mogao je da se pohvali da mu nijedan lupež koga je gonio kao šerif, nije izmakao.

Iz misli ga je trgao Klin koji mu je prišao, neprestano se osvrćući prema severu.

– Šta je, prijatelju? – upitao ga je. – Nešto si saznao?

Poluindijanac pokaza rukom prema severu.

– Tamo? – upita Peterson. – Kako znaš?

– Trava... – odvratio je ovaj promuklim glasom i napravio pokret kao da nekoga miluje. – Blago... sasvim blago je polegla...

Svi se okrenuše prema njima.

– Nema nikakvih otisaka? – pitao je šerif dalje.

Ovaj odmahnu glavom.

– Na kopitama... krpe. Da se ništa ne vidi kada se pojavi rosa...

– I još?

Klin protrlja prste kao da se među njima nešto nalazi. Odmah zatim prineo je šaku šerifu.

Peterson u momentu nepoverljivo izmaknu glavu.

– Šta je to? – upita zagledajući.

– Ljudska krv... Neko je ranjen ili... mrtav.

Čuvar zakona iznenada živnu.

– To znači da nisu daleko! A ako imaju ranjenika, ne mogu brzo da se kreću. Dakle, naši su, ljudi!

Kenih uzbuđeno poskoči. – Šta čekamo? Na konje!

Iako nerado, ljudi lagano ustadoše. Jedino se Art Bišop upadljivo nećkao.

U tom trenutku Klin kucnu šerifa po ramenu. Njegov izraz lica pokazivao je da ima da saopšti još nešto.

– Nije troje... – kazao je podigavši tri prsta. Odmah zatim savio je dva. – Samo jedan...

– Šta hoćeš da kažeš?

– Samo jedan...

– Povedi nas tamo!

Krenuli su za Klinom prema rubu šume.

– Možda to nema veze sa pljačkašima – dobacio je Bišop.

Peterson se usprotivio. – Ubeđen sam da ima. Istina, samo je jedan, ali verovatno su se razdvojili.

– Gde?

– Dve milje zapadno – odvratio je Peterson. – Tragove smo izgubili na Blekstok Kriku. Mora da su pakleno dugo gacali kroz vodu.

– A zlato? – dobaci zabrinuti Kenih.

– Ovaj sigurno ne nosi sanduk sa sobom – promrmlja Bišop.

– Nego ko?

– Ne znam. Možda niko?

Bankar pogleda u Petersona mršteći se, a Keli Rolins doviknu – Izgleda da se pomoćnik ne slaže sa tobom, šerife?

Plavokosi Bišop slegnu ramenima.

– Pokušavam da se stavim na njihovo mesto – kazao je. – Bilo bi suviše glupo da sa tovarom beže ispred potere. Suviše glupo i riskantno.

Šerif ga podsmešljivo odmeri.

– Nego šta je trebalo da urade?

Bišop nije mario za ton svoga šefa. Samo je nabrao obrve i zamišljeno nastavio – Te noći pošiljka je stigla večernjim vozom, zar ne, mister Kenih? Zlato se nalazilo u kovčežiću, a nosila su ga dva specijalna pratioca koje je iznajmio vaš brat.

– To svi znamo! – dobacio je Kenih.

Ne obraćajući pažnju na njega, plavokosi Petersonov zamenik produži – Činjenica je da su za pošiljku u Viksburgu znali samo gospodin Kenih i njegov blagajnik, Kirk Volker. Dakle, pošto je bankar obavestio Volkera o pošiljci dvadeset četiri časa ranije, ovaj je imao dovoljno vremena da angažuje ljude za pljačku i sve organizuje.

Den Peterson nestrpljivo šmrknu i pođe prema konju.

– Te noći, – nastavio je Bišop kao da razgovara sam sa sobom – dok su se pratioci zlata spremali da prenesu kovčeg sa polugama u banku, izvršen je prepad. Po Kenihu, to se desilo posle deset. Pazite! Dok tri pljačkaša sa maramama na licu iskrsavaju iza ugla i skreću na sebe pažnju oružane pratnje, Kirk Volker udara svoga gazdu po glavi i onesvešćuje ga. Zatim dolazi do kratke pucnjave, oba stražara padaju, a pljačkaši prihvataju sanduk i beže zajedno sa Volkerom. Tako je bilo, zar ne?

Bankar mehanički klimnu glavom, ne shvatajući čemu vodi još jedno ponavljanje događaja.

Što se Čaka Klina tiče, on je čučao malo po strani i pažljivo slušao Bišopa iako je zurio u zemlju.

– Napadači imaju jednog slobodnog konja, za Volkera – nastavio je Bišop nešto glasnije. – Brzo nestaju sa ulice, a svedoci, ako bi ih tako uopšte mogli nazvati, u stanju su da izbroje samo jahače... I to četvoricu! I šta biva dalje? Ljudi iz saluna „Perl" u južnom delu grada kazali su da ih je bilo trojica.

– Zašto je to važno? – pitao je Rolins.

– Jedan je otpao – rekao je Bišop. – Ja pretpostavljam da je taj sa sobom poneo zlato, a ostali su produžili dalje da bi na sebe navukli poteru, to jest, nas.

Bankar se prenu. – Čekaj! – povikao je uzbuđeno. – Hoćeš da kažeš da mi ovde jurimo lopove koji nemaju moje zlato?

– Samo pretpostavljam – ispravi ga pomoćnik.

– Ali... gde je onda?

– Pa... tragovi trojice jahača vode nas sve do Blekstok Krika – produžio je Bišop. – Oni imaju pola sata prednosti i uspevaju da to rastojanje i održe. Kako je moguće da to učine sa takvim teretom? Morali bi negde da zastanu i da se dogovore; možda da se razdvoje, a možda da nas sačekaju. Imali su desetak zgodnih mesta za zasedu.

– Ko bi mogao da ostane u gradu? – upitao se Kenih. – Volker nije, jer je već viđen. Pa ko onda?

– Tragovi su se izgubili u vodi, – nastavio je Bišop dalje – a onda su izne-

nada iskrsli ovde. I to samo jedan koji ostavlja krv za sobom. Gde su ostali?

Mong Hasli se osvrnu oko sebe kao da očekuje da cev nečije puške odnekud blesne pod zracima zalazećeg sunca. – A gde su ostali? – ponovi bankar zabrinuto.

– Ja mislim da su se oni vratili – odvrati Bišop mirno.

– Gde, do vraga?

– U Viksburg. Sada... sada zaista ne znam šta da mislim... – prostenjao je Kenih koga je Bišopova priča zbunila i pokolebala. – Ako je tačno ovo što Art kaže, onda se sve više udaljavamo od zlata... Šta ti kažeš na sve, Petersone?

– Ne dajem ni pet centi za ta nagađanja! – odbrusi šerif oštro. – Hajdemo!

Njegov plavokosi pomoćnik samo slegnu ramenima i krenu po svog vranca.

Peterson se okrete i odmeri Klina koji je oklevao.

– Idemo li, drugar? – pozvao ga je. – Ili vidiš još nešto?

Poluindijanac nesigurno slegnu ramenima.

– Kao da ih je dvoje – kazao je tiho.

Šerif se nagnu u sedlu i podiže obrve.

– Kako to? Pa malopre si kazao da se radi o tragovima jednog konja?

– Jednog, jeste – potvrdio je Klin. – Ali, dvojica su u sedlu... možda...

Peterson nervozno cimnu uzde i pođe prema severu.

– Počeo si da stariš – dobacio je nervozno.

Ostali nisu imali kud – krenuli su za njim ispunjeni nepoverljivošću.

Ušli su u šumu koja je bila tamna, hladna i preteći mirna. A Bišop je bio na kraju pomiren sa činjenicom da uzaludno jašu na sever. Što se tiče bankara, on je bio na pravim mukama. Naime, iako je jahao odmah iza Petersona, sve češće je mislio na ideju njegovog zamenika.

Na vlažnom tlu šume tragovi su postali sve vidljiviji. U jednom trenutku jasno se mogla prepoznati potkovica. Nepun minut kasnije Klin je na desnoj strani opazio komad krpe koja je spala sa potkovice begunčevog konja.

Bankar je na tren zastao i sačekao Bišopa.

– O čemu razmišljaš? – upitao ga je.

Ovaj se bledo osmehnuo.

– Mister Kenih, kada neko ostavlja za sobom tako uočljive tragove, onda je ili lud ili lukav...

– Kako to?

– Pa... nekome je stalo da pratimo baš ovaj trag. Tu nešto „smrdi".

Bankar pokaza prema Klinu.

– On je rekao da jedan konj možda nosi dvojicu...

– Pa šta onda?

– Možda nisu dvojica – požurio je Kenih. – Možda je samo jedan jahač, ali sa teretom kovčega?

– A krv? Niko od nas ga nije ranio.

– A međusobni obračun?

– Teško da bi se takav izvukao. Uostalom, postoji mogućnost da jednog konja jašu jedan jahač i jedan ranjenik. Ili mrtvac?

– Tvoje misli je teško pratiti – dobaci Kenih uz uzdah.

– Zato je Peterson tu – nasmeši se Bišop i krenu dalje.

Kada su izašli iz šume na zaravan, trava je postajala sve ređa da bi posle kratkog vremena počela da se meša sa kamenjarom i peskom. Posle nekih pet minuta Klin je iznenada podigao ruku; ugledavši dogovoreni znak, svi se ćutke zaustaviše.

Onda poluindijanac pokaza prema udolini koja se već zamračila u hladu.

Kada su malo bolje pogledali videli su nešto sklupčano na zemlji. Prvo su mislili da se radi o običnoj gomili kamenja i lišća, a onda su ugledali šešir.

– Čovek? – promrmlja Peterson glasno i jače mamuznu konja.

Ostali ćutke krenuše za njim. Slutili su da je u pitanju još jedna nevolja.

Još nisu stigli do nesrećnika, a Brajan Kenih uzdahnu. Uzbuđenje koje ga je obuzelo raslo je svakog trena jer je nepomični sklupčani čovek bio niko drugi do njegov blagajnik Kirk Volker!

Art Bišop se osvrte oko sebe. Nije očekivao zasedu, ali nadletanje dva–tri lešinara koji su se spustili prilično nisko bio mu je dovoljan znak da se telo tu ne nalazi dugo.

Potera se razdvojila i oko Volkerovog tela napravila polukrug.

– Nebesa! – otelo se Kenihu čim je prišao sasvim blizu.

Naime, Volker je imao veliku ranu na glavi dok su mu noge bile čudno spletene jedna preko druge; leva ruka se nije videla ispod tela dok je desna bila nekako čudno ispružena. Ukočen staklasti pogled davao je njegovom ionako bledom licu gotovo avetinjski izraz.

Iako je bio strahovito kivan na svog blagajnika, bankar sada nije znao šta oseća. Bio je ubeđen da Volker sada jaše sa novim pajtašima i uživa zbog uspešno izvedene pljačke, a on? Ležao je ovde sklupčan sa „dobrom" rupom u glavi.

Peterson, Klin i Bišop sjahaše.

– Izgleda da je bio suvišan – dobacio je šerif. Iako se videlo da je mrtav, mahinalno mu je opipao puls i pretresao džepove kao da je očekivao da će u njima naći zlatne poluge.

– Mrtav je? – dobaci Kenih.

– Mrtav!

– Najviše pola sata – kazao je Klin. – Ali... tragovi su brisani...

– Brisani?

– Pogledajte ovo – dobacio je Bišop pokazujući na pesak ispod Volkerove desne šake.

Šerif čučnu saginjući se što je više mogao.

– Nešto je pokušao da napiše – kazao je, podižući nesrećnikovu ruku.

Sada se jasno videlo: u pesku su se nalazila slova i strelica koja je bila usmerena na sever!

Dovoljno jasno bila su napisana slova „RF".

– Roling Fork! – izletelo je šerifu. – Mora da je to!

– Ali... ja ništa ne shvatam – progunđao je bankar.

– To je bar jasno – odvratio je Peterson. – Pre nego što je izdahnuo, Kirk Volker je smogao snage da napiše

na koju stranu su se uputile njegove ubice.

– Kako? Pa ova strelica...

– Evo, usmerena je onamo, tačno ka severu! A slova „RF" mogu da znače samo Roling Fork. Dakle, Kirk Volker je iskupio svoj greh. Sada su naši!

Kenih pogleda u Arta Bišopa koji očigledno nije delio šerifovo mišljenje.

– Pa... ne vidim odavde bilo kakve tragove...

Klin pokaza rukom oko sebe kao da želi da imitira vetar.

– Mnogo granja... – kazao je škrto. – Konji išli, a grane brisale put... Svuda okolo...

I zaista, videlo se da je neko namerno ravnao pesak; svuda okolo bilo je otkinutih travki i listova.

Peterson pljesnu rukama.

– Šta sam rekao, ljudi? Mislili su da smo naivčine, ali su se prešli. Hajdemo brzo!

– Ja bih radije da se vratim – dobaci iznenada Art Bišop.

Šerif se namršti.

– Šta bi to trebalo da znači? Nešto nameravaš?

– Ništa naročito. Samo da procunjam po Viksburgu.

– Zašto?

– Zato što su ovi putokazi ostavljeni kako bi nas naterali da radimo ono što oni hoće.

Kenih se podiže i pogleda ga.

– Uvek si me zbunjivao, Arte – kazao je prekorno. – Šta sada hoćeš da dokažeš? Da Volker pre smrti nije sam ostavio ove znake?

– Baš tako. On je već bio mrtav kada je ovako nešto napisano na pesku. Neko ga je nosio na konju i ovde ostavio. Taj neko je sve uradio kako bi izgledalo da nam je Volker na samrti pokazao odlučujuće znake.

– E sada mi je svega dosta! – prasnuo je Peterson ljutito. – Mi nastavljamo prema severu, a ti možeš da ideš kuda hoćeš, Bišope! Poješću sopstvenu značku ako ih se ne dočepamo za dva sata!

Iako je šerif bio oštar, bankar nije bio sasvim ubeđen. Zato se okrenuo prema njegovom plavokosom pomoćniku i upitao – Šta misliš da ćeš naći u Viksburgu, Bišope?

– Ne znam ni sam, ali vredi pokušati. Naravno, ako se šerif složi. Zato...

– Radi se o mom zlatu – prekinuo ga je Kenih. – I ako ti bude dozvoljeno, ubeđen sam da možeš ići sam.

– Niko mi i ne treba, mister – odvrati on mirno i upitno pogleda u Petersona. – U redu, šerife?

– Neka ide! – dobaci Kenih koji jednostavno nije mogao da se uzdrži. – Ako za dva sata ne uhvatimo lopove, vraćamo se i mi. To znači da je Bišop bio u pravu.

– Ti možeš da se vratiš i sada, Brajane – odbrusi mu čuvar zakona uvredljivo. – I zapamti, ja gonim ubice, a ne tvoje lopove!

– Dobro, de... zaista nisam mislio da te uvredim – odvrati bankar mnogo smirenije.

Peterson podiže ruku i pokaza prema ravnici na severu.

– Tamo je sever – kazao je kratko – i tamo ćemo se uputiti.

To je kazao, ali nije spustio ruku. Jednostavno, ostala je da stoji kao da visi u vazduhu.

Svi pogledaše u tom pravcu.

Iz zelenila trave, obasjana raskošnim zracima sunca, izronila je tamna siluета nekog jahača. Peterson se trže i mahinalno zape oroz „kolta."

Svi su ćuteći zurili u nepomičnu priliku na konju iza koje je treperila pozadina kao da se smenjuje u talasima.

– Ko je sada to, do vraga? – procedio je Leri Entonidž.

– Banditi sigurno nisu – prokomentarisao je Bišop. – Ovaj je izgleda iz neke druge priče.

– Otkud znaš? – dobaci bankar bojažljivo.

– Vidi mu se po držanju. Uostalom, instinkt mi kaže da sam u pravu.

* * *

Potera se lagano razišla napravivši polukrug, „živi zid" na putu kojim je trebalo da prođe nepoznati jahač.

Rolins priđe namrgođenom šerifu mlatarajući puškom, više da se pokaže nego što bi mogao nekoga da zaplaši.

– Ko bi to mogao da bude, Dene? – upitao je.

Ovaj slegnu ramenima.

– A zašto smo se onda ovako postavili? Očekuješ li bitku?

– Pa... to se nikada ne zna. Ne zaboravimo da čovek dolazi sa one strane odakle su umakli pljačkaši.

– Misliš da je jedan od njih? Imaj na na umu da je sam – promrmljao je.

– To i jeste čudno – dobaci Peterson. – Osim rančeva, u ovom delu nema velikih naselja. A između nas i Viksburga nalazi se samo Redvud Siti, sa šest–sedam kuća od kojih su dve krčme.

U međuvremenu, jahač je postajao sve bliži i sve zagonetniji. Naime, nijednom nije zastao da osmotri ljude pred sobom. Naprotiv, činilo se kao da ih ni ne opaža. No, nije se moglo videti gde gleda, jer mu je obod crnog „kalifornija" šešira prekrivao pola lica. Izgledalo je kao da dremucka u sedlu.

Nepoznati je na sebi imao crno odelo, a blistavo bela košulja i kravata boje vina izgledale su kao da su ovoga časa izvučene iz ormana. Ako je čovek i jahao dugo, to se po njemu nije videlo. Ni beli indijanski ždrebac „poprskan" pegama koga je neznanac jahao nije delovao umorno.

Art Bišop ga je pažljivo odmerio pokušavajući da „snimi" oružje. Nije uspeo, a oružje je ostalo prikriveno krajevima dugog kaputa.

Kada su stigli do leša Kirka Volkera ždrebac je zatresao glavom, ali je bez zaustavljanja nastavio dalje.

Tek kada im se sasvim približio, jahač je podigao glavu. U njegovim sivoplavim hladnim očima nije bilo iznenađenja. Zategao je vođice.

Art Bišop je odmah procenio da njih sedmorica nisu ostavili na neznanca neki poseban utisak. Lice mu je ličilo na bezizražajnu masku, a oči su ih po-

smatrale mirno, bez trunke uzbuđenja ili straha.

– Imam za vas nekoliko pitanja, stranče – rekao je Den Peterson i pri tom upadljivim pokretom ispravio metalnu zvezdu zakačenu na grudima.

Nepoznati se rukom mašio za unutrašnji džep kaputa što je „nateralo" šerifa da munjevito izvuče „kolt".

No, nepoznati je odmerenim, elegantnim pokretom izvukao pozlaćenu tabakeru. U očima mu se video ironičan blesak.

Art Bišop je primetio da mu je tabakera ulublјena sa jedne strane. Ćutao je kao i ostali i sa zanimanjem čekao šta će se dogoditi.

Za to vreme neznanac je izvadio cigaru i bez žurbe je zapalio. Ljude je zapahnuo fini golicavi miris duvana.

– Interesuje vas odakle dolazim? – upitao je metalno reskim glasom.

– Baš to – potvrdio je Peterson ne trepnuvši.

– Poslednji pravi krevet mi je bio u Šelburnu.

– Sa one strane Misisipija? A zašto se prešli reku?

– Uželeo sam se ravnice.

– Hoćete da kažete da ste ceo put prešli na konju?

– Zar tvrdite suprotno, šerife?

Peterson se promeškoljio u sedlu.

– Slušajte, mister – počeo je nervozno. – Na tragu smo pljačkašima i ubicama. Ovaj leš ovde njihovo je delo. Imamo dokaze da su krenuli na sever odakle upravo vi dolazite. Da li ste ih videli?

– Ne!

– Bilo bi dobro da razmislite.

– U svakom slučaju, moj odgovor je isti.

– Zašto?

– Jer nijedan razbojnik ne nosi na čelu natpis: ja sam ubica.

– Tačno je da nemamo njihov opis, ali trojica jahača nisu nevidljivi. Ispred nas su najviše pola sata.

– Šest milja zapadno sreo sam jedna farmerska kola.

Sada se u razgovor umešao Rolins.

– Ako je tačno ono što Bišop kaže, oni će se ponovo naći u Viksburgu. Možda je on jedan od njih?

Plavokosi Bišop lagano priđe šerifu. Bio je u potpunosti ubeđen da stranac ne pripada pljačkašima; delovao je suviše otmeno i hladnokrvno.

– Ja bih da se vratim, šerife. Pred nama je noć i tragovi će biti sve manje vidljivi. Zašto, napokon, ne pokušamo u Viksburgu?

– Nemoj samo da me učiš, mladiću! Uostalom, pošto je grad bez šerifa slobodno se vrati.

– Neka ide – dobaci Brajan Kenih spremno.

Bišop je pogledao u stranca pretpostavljajući da će jahati u istom pravcu. Imao je čudan osećaj da bi bilo dobro da mu se pridruži.

– Idete li u Redvud Siti? – upitao je Peterson.

– Ako je takvo mesto ispred mene, onda da.

Šerif je opazio da stranac na sedlu nosi neobičnu torbu od krokodilske

kože, istu onakvu kakvu je jednom prilikom video kod lekara iz Džeksona.

– Vi ste doktor? – upitao je pomalo iznenađeno.

– Tako nekako. Tačnije, zubar!

Mong Hasli nije izdržao, a da se ne nasmeje. Njemu je stranac mnogo više ličio na revolveraša.

– Možda tražite posao? – podsmehnuo se.

Stranac ga hladno odmeri.

– Boli li vas zub?

Hasli se strese. Nije znao šta se dešava, ali od pogleda ovog čoveka prošli su ga ledeni žmarci.

– Šta sada čekamo, šerife? – zagalamio je Kenih. – Da padne mrak i tek onda krenemo za beguncima? Ili je možda bolje da se vratimo sa Bišopom?

Peterson se prenu.

– Idemo! – odbrusio je, mada bi najradije ostao da još malo propita ovog neobičnog stranca.

U istom trenutku je i on odbacio opušak i jedva primetno mamuznuo konja. Životinja je lagano poskočila, a krajevi dugog strančevog kaputa malo su se zalepršali i na tren otkrili drške revolvera od slonovače.

Brajan Kenih nestrpljivo izbi na čelo.

– Idemo li ili ne?

– Hajde, Kline! – pozva šerif svog tragača. – Vidi šta možeš da nađeš za nas i budi oprezan.

Na večernjem nebu bleštala je purpurno crvena traka raštrkanih oblaka. Šestorica jahača krenula su prema severu i njihove siluete uskoro su se jasno ocrtavale na neobičnoj pozadini.

Bišop ih isprati pogledom, a onda se okrete i odmeri stranca koji se uputio prema jugu. Čuo je zvuk krila lešinara i video ih kako kruže. Bez obzira šta je učinio nije mogao da ostavi telo Kirka Volkera na milost i nemilost ovim ptičurinama. Zato je sjahao i ispod sedla izvukao mali ašov–lopaticu.

Dok je kopao, razmišljao je o blagajnikovim motivima da napusti dugogodišnju službu i učini ovako nešto. A šta ako je bio nateran na to? Nisu znali šta se desilo, pa niko nije mogao sa sigurnošću da tvrdi da je Volker svoja uverenja izdao za šaku dolara. Istina, on je mlatnuo Keniha dok su stražari bili napadnuti, no, možda mu je na taj način spasao život.

Obrisao je znoj sa čela ne želeći više da se zamara sličnim razmišljanjima. Bacio se na posao i uskoro je na zemlji nikla nova humka od zemlje i kamenja. Skinuo je šešir i nekoliko trenutaka ćutke stajao pored groba, a onda rešio da još jednom pogleda okolinu. Bio je ubeđen da je potera krenula u krivom smeru i hteo je da razmisli i sve osmotri još jednom.

Tlo je bilo kamenito, tvrdo i suvo. Pa ipak... Kamenje je bilo okrnjeno na nekoliko mesta što je značilo da su, i pored sve brige, potkovice činile svoje. Naravno, taj detalj nije mogao da promakne samo izvežbanom oku i sumnjičavom duhu...

I tako, što je išao dalje na jug, trag je bio sve uočljiviji. Zato se Art Bišop

brzo vratio do svog vranca i naterao ga u galop. Međutim, hrabri i oštroumni pomoćnik šerifa je ipak nešto previdео; naime, on je verovao da mu treba vremena da stigne begunca, a previdео je da i on sam može biti iznenađen ili pak, sačekan u zasedi.

Naime, na brzinu je izračunao da mu razbojnik beži nešto više od pola sata. Ako se ne bude zaustavljao u Redvud Sitiju, uspeće da ga uhvati pre nego što stigne u Viksburg.

Nije znao kako ubica izgleda, ali žućkasta glinovita zemlja u koju su duboko upadala kopita biće sasvim dobar putokaz.

Iz misli ga je prenulo rzanje vranca, ali tada je već bilo kasno. Zbog žurbe i nepromišljenosti Art Bišop se našao u nezavidnoj situaciji. Naime, iza jednog useka zemlje, nekog odrona sačinjenog od trave, blata i nakvašenog peska, iskrsao je čovek.

Šerifov pomoćnik se trgao i pošao rukom prema opasaču. Međutim, odustao je uvidevši da bi ga taj pokret koštao života. Naime, neznanac ga je već imao na nišanu; dok je jedna ruka držala uzdu, druga se nalazila na orozu kolta.

– Lukav si, šerife – dobacio je čovek kreštavim glasom. – A bolje da nisi... Onda bi poživeo duže...

Bišop je ćutao pokušavajući da se pribere.

– Budale su otišle na sever – dobacio je podsmešljivo. – Samo ti si posumnjao, plavokosi. Ipak, ispao si mnogo veća budala od njih.

– Ti si nacrtao strelicu!

– Naravno! I ostao sam da vidim hoćete li nasesti.

Bišop ga je tek sada bolje osmotrio. Bio je u blatnjavim čizmama, iznošenim pantalonama i prašnjavoj jakni. Velika okrugla glava, riđa kosa i brada činili su ga prilično upadljivim.

– Ti si jedan od njih?

Ovaj se kreštavo nasmeja.

– Naravno da sam „jedan od njih"! Dvojica su se vratila, a ja ću im se pridružiti na vreme.

– U Viksburgu?

Čovek žmirnu levim okom.

– Hm... lukav si ti, ha?

Bišop nije odgovorio. Svuda okolo vladala je tišina predvečerja; priroda se spremala za noć, a mnoga živa bića za počinak.

Plavokosi pomoćnik šerifa kratko uzdahnu. Bilo je očigledno da lupež veoma dobro zna svoj posao. Naime, nijednog trenutka nije napravio pogrešan pokret, odnosno, dao mu šansu da nešto pokuša; čvrsto je držao revolver uperen u njega i gledao ga pravo u oči.

– Izgleda da ti se priča, šerife? – dobacio je iskezivši se. – Džabe, ništa ni vredi da odugovlačiš. Jasno ti je da ćeš umreti, zar ne?

– Sami smo... – odvrati Bišop mirno. – Zašto žuriš?

– A zašto da ne?

– Voleo bih još ponešto da znam...

– Neće ti trebati u paklu.

Art nije obraćao pažnju na pretnje.

– Lepo si to smislio – dobacio je mirno. – Pošalješ poteru na sever, a ti se vratiš u Viksburg. Međutim, blagajnika si dugo nosio ovim putevima. Videlo se da je trag prilično dubok za jednog jahača.

– To si samo ti nanjušio.

– Tako je. Šerif i ostali misle da jure zlato, a ono se nije ni micalo iz grada, zar ne? Prilično lukavo, priznajem... Da li je to tvoja ideja?

– Šerife, ja nisam zadužen za ideje već za tebe.

– Baš me zanima – nastavio je zamenik šerifa – kako ćete zlatne poluge izneti iz grada?

– Ne zamaraj se time, značkarošu.

Ali ovaj nije odustajao.

– Mora da postoji neki način... I to pre nego što se Den Peterson vrati. Reci mi šta je u pitanju?

– Zašto?

– Pa ionako ćeš me ubiti, zar ne?

– Hoću, tako mi svega! Ali ipak nećeš znati, pacove jedan policijski!

– A ti izgleda nemaš ni ime?

– Idi dođavola! – obrecnu se bandit ljutito. Zatim se histerično nasmejao i podigao ruku sa revolverom.

Međutim, Art se trudio da ostane hladnokrvan.

– Nemoj misliti da ćeš jednim pucnjem sve završiti. Znaj da su o ovome obavešteni svi čuvari sa obe strane Misisipija.

– Pa tebi je ionako svejedno, šerife. Znaš, prilično mi se žuri...

Bišop je imao dovoljno iskustva da je u lupežovom pogledu naslutio odluku. Grčevito je razmišljao šta da preduzme... Da skoči sa konja i pokuša da izvuče kolt?

– Ne brini, „zvezdani" – iscerio se bandit. – Sve će biti brzo. Imam iskustva u tim stvarima.

Iznenada, Art je u tami sumraka ugledao belu mrlju. Da li se vara ili je to snežna belina košulje onog čoveka...?

– Ne pucaj, inače si mrtav! – začuo se reski, metalni glas iz tog pravca.

Bišop odahnu za tren. Ipak, opasnost još nije prošla jer mu je cev banditovog revolvera još uvek pretila. Odjednom, on je odskočio nazad i munjevito se okrenuo, poput zvečarke koja se sprema za napad. Učinio je to neuobičajeno brzo i vešto.

A onda je sevnulo i grmljavina „koltova" narušila je večernji mir i osvetlila zatamnelo nebo.

Sada je i Bišop potegao oružje, ali za to praktično nije bilo razloga.

Naime, njegov napadač je već padao. Iako je pucao, bilo je to na slepo, potpuno mahinalno i bez cilja.

Zatim se sve utišalo.

Bandit je još jednom jauknuo, a prsti su mu se zgrčili i ukopali u meku vlažnu zemlju. Bio je mrtav.

Onda je ponovo zavladao mir.

Bišop je sada bio potpuno siguran; radilo se o strancu sa kojim su se maločas sreli i koji je sam nastavio prema Redvud Sitiju i Viksburgu. Nije mu bilo jasno zašto je zastao na putu i zašto se vratio, ali je bio svestan da mu je dugovao život. I dok je tražio načina

da mu to saopšti, ovaj je tiho zviznuo kroz zube.

Sa ruba šume lagano mu je prišao konj.

– Nisam vas očekivao ni u snu – obratio mu se pomoćnik šerifa. – Kao da vas je nebo poslalo, mister....

– Video sam da nekoga čeka – kazao je neznanac. – Hm... nije izgledalo da sprema dobrodošlicu. Nekoliko puta je proveravao oružje i stalno gledao u pravcu odakle sam i sam došao.

– Sreća da ste ovako postupili. Zaista moram da vam se...

– Ne zahvaljujte mi – prekinuo ga je čovek u tamnom odelu, puneći doboš svog revolvera novim mecima. – U poslednje vreme često se dešava da naiđem u pravo vreme da nekome malo produžim život. A nekom možda i da skratim...

– Ovoga puta, ja sam u prvoj grupi – dobaci Art zadovoljno. – Da vi niste naišli...

Stranac se vinuo u sedlo. U jednom trenu učinilo se da mu šešir dodiruje nebo.

– Kako da vam se odužim? – brzo upita plavokosi šerifov pomoćnik. – Možda u Viksburgu?

– Možda... Laku noć!

Mladić se zbuni.

– Idete li ovim pravcem? – upitao je pokazujući na jug.

– Ja imam svoj pravac, šerife – odvrati stranac suvo i potera ždrepca preko trave.

Art Bišop je gledao za njim. Tek sada je bio svestan nekih trenutaka od maločas; recimo, neverovatne brzine kojom je stranac reagovao da bi odgovorio na banditovu vatru. Jer, ovaj je imao revolver u rukama, a stranac je tek potezao.

I u takvoj situaciji ga je preduhitrio!

Ko je to mogao biti?

Pogledao je bandita čije je zgrčeno telo ležalo pored njega; on mu nije mnogo pomogao niti ga uputio na neki određeni trag. Nije mu preostalo ništa drugo nego da ga natovari na konja i odnese u Viksburg, a zatim njegov lični opis pošalje maršalima u Luizijani i Džeksonu. A dok ustanovi ko je u pitanju, i ko bi mogao da bude zajedno sa njim, sigurno će proći nekoliko dana.

Za to vreme zlato Brajana Keniha moglo je da ode niz Misisipi.

Bišop snažno protrlja bradu.

Misisipi! Nebesa, to bi moglo da bude!

Art Bišop je odjednom bio siguran da će oni to učiniti brodom i to onim koji sutra u podne kreće za Baton Ruž. Bio je to brod „Misisipi Kvin", vlasništvo Klarka Renisa. Nije znao na koji način će ga ukrcati, ali tako bi im, bez sumnje, bilo najjednostavnije, najbrže i najsigurnije.

Što se Arta tiče, on je u Viksburg mogao da stigne tek za osamnaest časova, a možda i sat ranije ako bude brže jahao. Znači, imaće samo toliko vremena da bukvalno iz sedla uskoči pravo na palubu „Misisipi Kvin".

S druge strane, možda bi dobio u vremenu da odjaše prema Kings Pointu. Međutim, skela za prebacivanje na

drugu obalu kod „Jelou Beja" mogla je i da ne radi! Šta onda?!

Imao je još jednu šansu; da nizvodno pronađe mesto gde će parobrod pristati po potrebnu količinu drva za svoje kotlove. To bi moglo da bude oko Kings Pointa, a možda i niže. Ako zatreba, pokušaće i to.

Još neko vreme je razmišljao, a onda rešio: uhvatio je lupeža za noge i odvukao ga u grmlje pored šume. Zatim je uzeo njegovog konja i poveo ga sa sobom; bio je rešen da jaše jednog, a kada se on umori, pređe u sedlo drugoga. Tako će brže napredovati i samim tim dobiti u vremenu.

* * *

Redvud Siti nije nikada spavao.

Bila je ponoć kada se ispred krčme „Boni Sju" zaustavio jahač. Nebom su promicali paučinasti oblaci i negde iza sjajne kugle meseca nestajali rascepkani u komadiće.

Konjanik je izbrojao svega sedamosam kuća; samo na tri su bila osvetljena prozorska okna, dok su ostale utonule u mrak.

Ispred „Boni Sju" nalazila su se dva para osedlanih konja dok se iznutra čuo žagor.

Pre nego što je rastvorio klimava drvena vrata, Dok je prišao prozoru i pogledao kroz mutno prljavo staklo.

Unutra je video svega četiri čoveka: dvojica su igrala bilijar na sredini krčme dok je treći stajao kod šanka u zurio u ukočenog barmena. Prilično čudno društvo, pomislio je i za trenutak uzdahnuo.

„Boni Sju" je bio najveći salun u Redvud Sitiju, ali nije znao da li poseduje sobe za odmor. Ko zna, moglo se desiti da popije samo piće i onda se vrati svome konju. Ne bi bilo prvi put da ga zora zatekne u sedlu sa rosom na ramenima.

Laganim pokretom je otkopčao kaput i ramenom gurnuo vrata.

Njegov ulazak delovao je na posetioce u „Boni Sju" kao grom.

– Otkud sada ovaj? – omaklo se jednome kod bilijarskog stola.

Pošto su im se lica nalazila u polusenci, Dok je po tonu shvatio da nije dobrodošao. Uz to, kao po komandi, svi su se okrenuli ka malim zatvorenim vratima u dnu udubljenja za šank. Očigledno da se iza tih vrata nalazilo nešto što su trojica muškaraca smatrali svojom tajnom.

– Zar nije zatvoreno, kompanjero? – obratio se onaj pored šanka krčmaru.

Ovaj, bled kao smrt, samo je uspeo da otvori usta, ali nije izgovorio ni jednu jedinu reč. Izgledao je krajnje zaplašeno, a njegovo namučeno lice otkrivalo je još nešto, nešto što je Holidej često sretao u ovim krajevima nasilja i poroka. Bilo je to istinsko i potpuno očajanje, a moglo bi se reći i beznađe. Mada mu ta slika nije bila nepoznata, Dok se zapita šta je tome mogao biti povod. Krčmar je u ovom delu sveta suviše često bio svedok nasilja i obesti da bi ga nekoliko popijenih, a neplaćenih čašica moglo dovesti do ovakvog

očajanja. Za to je mogao postojati neki razlog i iskra radoznalosti za tren kresnu u Dokovom srcu. No, to je trajalo samo tren. Kao i uvek do sada, uspeo je da se savlada.

Neko od prisutnih dohvatio je svetiljku i okrenuo je prema posetiocu. Svetlost se za trenutak razlila po Dokovom markantnom licu kao isklesanom od kamena. Zatim je pustio svetiljku, abažur se zaljuljao i na zidovima su groteskno zaigrale tamne senke.

– Kaže da je zatvoreno – dobacio je onaj pored šanka.

Čovek je imao neljubazno lice, tamnobakarnu kožu, isturene jagodice i sitne, malo iskošene oči. Po tome, ali i masnoj crnoj kosi koja mu je izvirivala ispod šešira, Holidej je zaključio da je u pitanju Meksikanac. Nosio je kaput sa vezenim rukavima, uzane, sa strane izvezene pantalone iste boje kao i kratak bič sa drškom od roga. U futroli na kitnjastom kožnom opasaču nosio je „kolt" sa dugom cevi.

– Možda je gospodin u beloj košulji žedan – javio se onaj sa desne strane bilijarskog stola.

– Bar je zatvoren – ponovio je Meksikanac.

– Nisam čuo krčmara – odvrati Holidej mirno. – Jesi li ti krčmar? – dodao je obrativši se Meksikancu.

Ovaj se prenu.

– Ja? Kompanjero, zar ti ja ličim na to? To me vređa... da znaš.

Čovek iza šanka još uvek je nepomično stajao nem, izbezumljen od straha, ali još više od nemoćnog očaja. Bio je prljav, neuredan i čudno razbarušen, što je ukazivalo na moguće malteriranje. Stajao je i zverao oko sebe kao pacov sateran u ćošak.

– Imaš li jednu praznu sobu za noć? – obratio mu se Dok.

– N–ne, mister... Ne... nemam..

– Zaista?

– Ovaj... da... U Redvudu nema sobe za prenoćište.

– Čuo si ga, kompanjero? – dobaci Meksikanac. – Sada možeš da odeš i prespavaš na čistom vazduhu sa sedlom pod glavom.

Holidej ga hladno odmeri.

– To mi se ne sviđa. Razmisliću šta da uradim. Možda ću neko vreme posmatrati bilijar.

Meksikanac pokaza na svoje prijatelje i iskezi se.

– Ali oni to ne vole! – dobacio je. – Hoćeš li da ih pitam?

– Možeš.

– Glene? Beri? Primate li društvo kibicera? Ne? Eto vidite, rekli su ne!

– Nisam čuo.

– Ali ja jesam, amigo! – nasmejao se čovek, stavljajući šaku na dršku biča. – Toliko su vikali da sam zapušio uši.

Džordžijanac skrenu pogled prema bilijarskom stolu.

Jedan dugajlija u debeloj pamučnoj košulji mazao je vrh štapa i zurio u njega kroz poluspuštene trepavice. Imao je simpatično lice, kratku crnu bradu i nekako maglovit pogled. Držao je vrh štapa među prstima uperivši ga u crvenu kuglu.

– Beri je na potezu – najavi Meksikanac. – Čuveni Beri Ramberg!

– Umukni, Rodrigeze! – dobacio je bradonja i lagano udario loptu.

Njegov partner je sa uzvikom odobravanja ispratio udarac, a onda štapom zakačio lampu i ponovo je zaljuljao.

– Glen Skilken je nervozan. Takav je uvek kada gubi, a gubi stalno – cerekao se Rodrigez.

No, Skilken ga nije udostojilo ni pogleda. Ipak, njegove sitne oči utonule u salo i bore fiksirale su Holidejev „linkoln" za pojasom. Gurnuo je šešir na čelo i zamislio se. Iako je nastavio da igra, Doku nije izmakla njegova napregnutost. Očigledno da su ga respektovali mada to nisu želeli da pokažu.

Što se Meksikanca tiče, on se ponašao sasvim drugačije.

Holidej je poželeo da izađe napolje.

Naime, ništa ga se nije ticala ova jazbina i ljudi u njoj. Ništa ga nije zadržavalo da gubi vreme i preganja se sa ovim sumnjivcima. Čak je zaboravio i na brendi.

U tom trenutku iza malih vrata se začulo neko komešanje, lupa prevrnutog nameštaja, a zatim jasan, zvučan šamar praćen prodornim krikom. Do tada nepomičan, krčmar se zgrčio i napravio pokret kao da će pojuriti prema vratima. Ali, Meksikanac je zakoračio u stranu i preprečio mu put, istovremeno ga prostrelivši opakim pogledom.

Čovek ustuknu i nemoćno klonu ramenima.

Sa one strane vrata nastavilo se komešanje, psovke, tupi zvuci udaraca, nešto tiši krici i jecanje. To jecanje se učinilo Holideju kao plač deteta ili neke vrlo mlade osobe.

– Da li je iza vrata neka privatna zabava? – zapitao je vadeći svoju pozlaćenu tabakeru.

– Mala lekcija iz lepog vaspitanja – odgovorio je Meksikanac. – Ali, mislim da to nije tvoja stvar, kompanjero! Dakle, nema sobe, nema pića, zatvaramo! Adios!

Dok izvadi iz tabakere cigaru i nemarno je pripali.

Na kraju krajeva, njega se sve to nije ticalo. Međutim, očajnički izraz na krčmarevom licu govorili su da ti krici imaju veze baš sa njim.

– To je moja kći – izletelo je očajnom nesrećniku.

Meksikanac ga ošinu pogledom i on se, na neki način, još više skupi. U trenu se učinilo kao da hoće da se pretvori u muvu i sakrije negde na zidu.

Dok neprimetno podiže obrve, ali je naizged i dalje bio ravnodušan. Osećaj dolazeće opasnosti počeo je da ga obuzima i on napregnu sva čula.

– Tvoja kći?! I šta ona radi tamo? Zašto jauče?

– Jedan od ovih... Pa, pokušava da slomi njen otpor, mister... – procedio je čovek na ivici suza. – Oni... napadaju moju malu devojčicu... Oh, mister, učinite nešto! Spasite je!

Za trenutak je izgledalo da će krčmarev vapaj izazvati obračun. Naime, igrači bilijara su zastali i spustili ruke prema koltovima, dok su se Meksikančevi prsti našli na dršci biča. Pomislili

su da će se Holidej umešati u njihovu igru i bili spremni na obračun.

No, Dok je u magnovenju shvatio da bi bilo kakva njegova reakcija u ovom momentu bila suviše opasna.

– Eh, gospoda mi uopšte ne izgledaju zločesto – odvratio je nastojeći da dobije u vremenu. Lice mu je izgledalo mirno, gotovo nezainteresovano. U tom trenu ličio je na čoveka kome se ne izlazi napolje i koji bi da pričom prekrati vreme.

Taj utisak imali su i Rodrigez i Skilken, ali Rambergu se stranac nije dopadao. Možda je u prvi mah pomislio da pripada istoj branši kao i oni: nosio je nisko pripasane koltove, lepo se oblačio, jahao je sam, delovao mirno...

Ipak, nešto ga je upozoravalo na nadolazeću opasnost.

– U pravu ste, mister – odvratio je Rodrigez i lupeški se osmehnuo. – Mi nismo zli ljudi. Samo se zabavljamo, a to u krajnjoj liniji neće nikome škoditi. Fišer je ušao unutra da urazumi malu, ali izgleda da ide teže nego što smo očekivali. No, on ima iskustva sa ženama...

– Čemu onda tuča i krici?

– Kažem vam, izgleda da je u pitanju tvrd orah.

– Životinje! – povika razjareni krčmar. – Moja devojčica je prava...

U tom času vrata iza šanka se otvorila i na njima se pojavio snažan crnokosi čovek kovrdžave kose i brade. Čim je ušao, pogled mu se zaustavio na Holideju.

– Ko je ovaj? – upitao je nervozno.

– Prolaznik – odvrati Meksikanac spremno. Iz njegovog ponašanja moglo se shvatiti da je čovek koji se pojavio njihov vođa.

Fišer, tako se zvao bandit, pažljivo je odmerio pridošlicu. Isto kao i Beri Ramberg, i on je pretpostavljao da je kicoški odeven gost samo prividno bezopasan. Neko vreme je zamišljeno posmatrao Holideja, ne želeći bilo šta da kaže.

Baš tada, Rodrigez se uz glupav smešak diže i pođe prema vratima koja su vodila u stražnju prostoriju.

– Čekaj! – povika Fišer, uhvativši ga za ruke.

A onda se desilo ono što se često događa kada ljudi žele jedno, a zahvaljujući nepredviđenom sticaju okolnosti, ispadne nešto sasvim drugo. Ponovni uzdah, a zatim jecaj iz susedne prostorije trgli su krčmara iz panične ukočenosti i on je poleteo ka vratima sa namerom da prođe pored Fišera. No, tek što je napravio dva koraka, ovaj ga udari pesnicom, ne skidajući pogled sa Holideja.

Krčmar se sa jaukom srušio na pod. Ali, odmah se pridigao i uz životinjski urlik, zgrabio toljagu koju je za neposlušne goste držao ispod šanka.

– Psino! Šta si učinio mom detetu?

Pred zamahnutom toljagom Fišer je morao na trenutak da skrene pažnju i usredsredi se na tu stvarnu, tekuću opasnost. Brzo je izmakao korak unazad i krenuo rukom ka revolveru.

Tada je Dok stupio u akciju. Bio je to trenutak koji je očekivao. Naravno, sve

se odigralo munjevito i Fišer je samo pogledom mogao da isprati let neznančeve ruke prema futroli na boku.

Zatim je planuo hitac i oružje koga se dočepao izletelo mu je iz ruke. Sledeći kuršum „zakačio" je prst na Skilkenovoj ruci – čovek je uplašeno kriknuo i zateturao se korak nazad.

Bradati Ramberg je instinktivno podigao ruke uvis. Pritom je rukom zakačio abažur svetiljke i ona se zaljuljala, dok su se na licima ljudi u krčmi smenjivali svetlosti i senke.

Oružje Doka Holideja zaustavilo se upereno prema Rodrigezu.

Meksikanac je glasno huknuo i pogledao prema Fišeru. No, ovaj nije pokušao ništa.

Što se tiče krčmara, on je za trenutak zaboravio na ćerku i zurio u Holideja kao u priviđenje. Ništa bolje se nije osećao ni Ramberg, jer je brzina koju je pokazao neznanac prevazišla sva njegova očekivanja. Sve do malopre delovao je mirno i nezainteresovano, a sada...

Sve mu je bilo gotovo neverovatno – dva hica i stvar je bila rešena. Bar za početak...

– Šta sada? – dobaci Fišer sipajući viski iz boce. – Izgleda da je prva runda tvoja. Ali, kraj pripada jačima – dodao je i cinično se nasmejao.

Istoga trenutka začuo se još jedan prasak i čaša u njegovoj ruci rasprsla se u bezbroj komadića, dok mu je viski isprskao lice.

Oven Fišer je bio paralisan. Samo izuzetan strelac mogao je da učini ovako nešto, i on shvati da protiv sebe ima baš takvoga.

Zavladao je tajac.

Hoilidejevi koltovi još uvek su bili upereni na četvoricu lupeža. Stajali su potpuno nepomično znajući da cev može bljunuti vatru onoga trenutka kada učine neki sumnjivi pokret.

A onaj nezainteresovani stranac bio je sada sasvim drugačiji, u potpunosti preobražen u opasnog protivnika i izvanrednog strelca.

Taj kratak trenutak predaha iskoristio je krčmar i ušao u prostoriju iza šanka iz koje se trenutno ništa nije čulo. Ali samo tren–dva kasnije začuo se krik užasa i čovek je izleteo napolje zažarenih očiju, usta stisnutih u grč. Hitro je pritrčao šanku i ispod tezge izvukao nabijenu kratku dvocevku. Bilo je jasno šta namerava.

– Pobiću vas, gadovi! – povikao je očajnički.

Sada je Holidej morao da se umeša. Jer, kakvi god bili lupeži koji su stajali pred njim, ni on ni krčmar nisu imali pravo da budu sudije. Zato je dograbio mršavka za ruku i podigao mu cev puške uvis.

– Ne! Nemojte prljati ruke – kazao je kratko.

– Ali... oni... oni su obeščastili moju malu ćerku! I tukli su je! Ovaj je to učinio! Sigurno bi joj i ostali naneli zlo da se vi niste umešali.

– Znam, znam – odvratio je Dok umirujućim glasom. – Ali nemojte prljati ruke. Mislim da bi bilo najbolje nateraati ih da odu.

– Da odu?! Nekažnjeni!!

– Pa, ne baš sasvim nekažnjeni. Hm... gledao sam šta takvima rade u Arizoni; skinu čoveku čizme, stave ga na konja bez sedla i odvedu ga negde daleko u pustinju. Tu ostave čoveka, a konja povedu. Lep prizor, verujte.

– Jeste, ali ti to nećeš učiniti – javio se Fišer.

– Otkud znaš?

– Nisi čovek tog kova. Da jesi, mi bismo već bili mrtvi.

– U pravu si, mada i za to postoji rešenje – odgovorio je Holidej i pogledao u Rodrigeza. – Počni ti prvi, amigo.

– Šta da počnem, kompanjero?

– Da se otkopčavaš.

Meksikanac je pogledao u Fišera, ali njegov pogled mu nije kazao kako da postupi. Uostalom, šta je mogao da učini protiv ovog demonskog stranca? Ni ostala dvojica nisu pokušavala da se odupru.

– Ja čekam – opomenuo ga je Dok. – Ili hoćeš da se sam pobrinem za tvoj opasač?

– Ne, ne – radije ću sam – dodao je brzo.

Uskoro su četiri opasača ležala pred Džordžijančevim nogama.

– Napolju su konji – obratio se Dok krčmaru. – Samo da znaš da je moj malo izdvojen. Hajde, idi i rasedlaj njihove što brže možeš! Jesi li u stanju da to učiniš?

Krčmar ćutke klimnu glavom.

– Kada to uradiš – nastavio je Dok – donesi sa mog sedla kožnu torbu da previjem devojku.

– Zar ste vi doktor? – upita čovek iznenađeno.

– Samo ti donesi.

– Ali... ne možete ih sami držati na oku – usprotivio se krčmar. – Zaludeće vas nečim, na sve su spremni...

– I ja sam.

Čovek se bez reči išunjao napolje trudeći se da bude što dalje od bandita.

Kada je on izašao, Meksikanac napadno zgrči, a onda opruži prste.

– Amigo, ne možemo celu noć ostati ovako ukočeni – dobacio je. – Možemo li da sednemo?

– Samo izvolite!

– Stvarno? – dobaci on s nevericom.

– Naravno! Ali, ne ispred tvog šefa.

Spolja su se čuli udarci kopita o tle. Na licima ljudi razočarenje i bes su ustupili mesto strašnoj mržnji. Jer, njih četvoricu je savladao jedan jedini čovek!

Krčmar se pojavio na ulazu.

– Šta ću sa sedlima, mister?

– To nam sada nije najvažnije.

Čovek klimnu glavom i pokaza metalnu šipku, malo pljosnatu na vrhu.

– Konje ni đavo neće pohvatati – dobacio je sa nekim zluradim zadovoljstvom. – Vidite ovo! Svakome sam olabavio po jednu potkovicu tako da će im uskoro poispadati... – dodao je jedva primetno se podsmehujući.

– Pre pola sata nisi bio tako hrabar – dobaci mu Skilken ljutito.

Čovek mu nije odgovorio. Polako je došao do Holideja, stavio torbu na sto, a onda se odgegao do sobe koja se nalazila iza šanka.

Njegovo šetkanje oko Doka pokušao je da iskoristi Beri Ramberg. Iznenada se sagnuo, zgrabio bilijarski štap i hitnuo ga u svetiljku.

Zajedno sa tamom u prostoriji je zavladala pometnja: čula se lupa nameštaja, ali i tapkanje čizama po podu pomešano sa prigušenim uzvicima.

Trojica su žurno pohitala napolje.

Holidej ih je video, ali je znao da su nenaoružani, pa stoga nije želeo da puca. Iznenađeni zbog toga, trojica bandita zastadoše ne tremu, razmišljajući kuda da se upute.

Umesto da ih sledi, njihov vođa se okrenuo na drugu stranu, odnosno, prema Holideju!

Pošto je bio najpromućurniji od svih, znao je da mu bekstvo bez konja i oružja ne bi vredelo. Zato je morao da iskoristi mrak i po svaku cenu dograbi neznanca za gušu.

Zato se, još zaslepljen naglom promenom svetla i tame, bacio prema mestu gde je mislio da se Dok nalazi. Ali, umesto na njega, naleteo je na šank. Istoga trena dobio je snažan udarac po glavi i oko očiju mu zaigraše žuto–crveni krugovi; srozao se niz šank u trenutku kada je Džordžijanac podigao uvis upaljeno palidrvce.

Vlasnik „Boni Sju" bio je šćućuren pored devojke u uglu. On je sa strepnjom pratio obračun dvojice ljudi. Nije stigao bilo šta da kaže kada mu je Dok dobacio – Hajde, veži ovoga! I to vrlo čvrsto!

Napolju su trojica bandita trčali glavom bez obzira. Nisu se okretali niti zastajkivali, svakog trena očekujući hice ili pak, topot neznančevog konja iza sebe.

No, Holideju nije palo na pamet da ih goni ili da puca za njima.

Kada je to shvatio, krčmar mu dobaci – Oni će se vratiti, mister – kazao je potišteno. – Za sebe se ne bojim, već za devojku. Povedite je nekuda, molim vas!

– Ne budi lud, čoveče – odvrati Dok mirno. – Ja nisam dadilja ni samom sebi. Mogu samo da joj previjem uboje.

– Povedite je, molim vas! Posle neka se snalazi sama.... Neka nađe nešto da zaradi kartu do Baton Ruža. Tamo imam prijatelja, Ovena Harmona.

– Ne dolazi u obzir – ponovi odlučno Dok.

Zatim je otvorio torbu, izvadio iz nje zavoje i nekoliko bočica i ušao u sobičak. Prizor koji je spazio bio je težak čak i za njega koji se nagledao toliko strašnih i tragičnih stvari.

U uglu sobe, na gruboj postelji od sanduka prekrivenog ćebadima, ležala je mlada devojka, još uvek tinejdžerka. Haljina koju je imala bila je pocepana na nekoliko mesta, a ispod nje videle su se strašne modrice i jasni tragovi udaraca. Lice joj nije videlo jer je bila sagnuta, ali je duga kovržava plava kosa nagoveštavala da je u pitanju lepotica.

Dok je seo pored nje i, nežno joj obuhvativši ramena, lagano je okrenuo prema sebi.

– Kako se zoveš? – upitao je blago.

Devojka je osetila brižnost u njegovom pokretu i prepoznala mekoću u glasu. Kada se okrenula, Holidej se iznenađeno trgao. Lepo mlado lice bilo je naduveno od udaraca, pune lepe usne zasečene, a krupne plave oči, gledale su izbezumljeno. Bilo je evidentno da je devojka još uvek prestrašena, kako od bolova izazvanih udarcima tako i od svega što joj se dogodilo.

– Boni Sju. Boni Sju Linč, gospodine.

Holidej uze neku mast i poče nežno da joj maže ogrebotine i uboje.

– Boli li te? – upitao je.

– Ne mnogo... – prošaputala je. – Više mi je teško... – kazala je i stidljivo spustila pogled.

– Proći će, brzo će proći... – pokušao je Holidej da je uteši, iako je znao da će je trauma koju je doživela pratiti ceo život. – Hajde, odmori se do jutra. Uzmi ovaj lek da malo odspavaš. San je za sve najbolji lek.

– A ako se vrate? – upitala je zabrinuto devojka.

– Ima li ovde šerifa?

– Ovde nema ništa – odvratio je krčmar. – Samo viski, nasilje i pravilo „snađi se kako umeš". Ne znam zašto su se okomili na „Boni Sju" kada postoji još bolji salun. Ali, tamo imaju ljude koji čuvaju red i koje mogu da plate... Ja nemam taj novac.

Holidej uzdahnu. Kakav ga je to zao duh pratio i zbog čega je dospevao u ovakve situacije? Konačno, šta ga se ticala sudbina ovog jadnog čoveka i njegove kćerke? Ipak... bilo mu je žao devojke.

– Ne verujem da će se svetiti vama. Ja sam taj koga će goniti – rekao je.

– Takvi se svete slabijima od sebe, mister. Već znam kako razmišlja taj ološ. Sakupiće se napolju, vratiti ovamo i proveriti da li ste tu... Onda će upasti, pucati na sve živo i zapaliti krčmu. A sa njom možda i mene...

– Znali ste da je ovaj posao rizičan, zar ne? Sada se nekako snađite. Ali devojku obavezno sklonite. Bar za izvesno vreme..

Krčmar obori glavu.

– Pokušaću...

Dok pusti srebrnjak na ploču.

– Daj mi jedan brendi. I... laku noć!

Krčmar je doneo bocu i novu čašu. Lagano je sipao piće, a onda gotovo nečujno oteturao do devojke i seo pored nje.

Oboje su ćutali i posmatrali Ovena Fišera koji je još uvek onesvešćen ležao pod šankom. Međutim, nepoznati stranac i čovek koji ga je savladao, nije ga udostojio ni pogleda.

Samo je u jednom gutljaju ispio svoje piće i izašao napolje.

Čim je kročio na trem, konj ga je prepoznao, tiho zarzao i zatresao glavom. Dok se osmehnu i blago potapša svog starog prijatelja. Nekoliko minuta kasnije napustio je Redvud Siti sa gorkim ukusom u ustima.

* * *

Čim je stranac izašao, vlasnik „Boni Sju" je uhvatio devojku za ruke i snažno je podigao.

– Slušaj, Boni – procedio je žustro. – Kada se vrate, ovi će ubiti i tebe i mene. Zato beži! Razumeš li, dušo! Beži!

– Kuda ću?

Krčmar pokaza prema izlazu.

– Za njim! Drži se njega i nećeš pogrešiti! Grom je iza krčme... Osedlaj ga i idi... Za mene ne brini...

– Ali...

Otac je žestoko prodrmao.

– Zar nisi želela da pobegneš iz ove rupe? Posle majčine smrti pokušao sam da od tebe načinim nešto, ali... U ovoj nedođiji je to tako teško. Jedino što sam uspeo to je da postaneš poštena vredna i... neuhranjena. A vidiš kako nam se vratilo... – dodao je i uz uzdah se skljokao na sanduk. – Idi, dete. Želela si da vidiš svet, reku... Sada nemaš drugog izbora..

– A šta ako me on vrati ili otera? Šta ako me...

– Neće! Samo ga prati, ne smetaj mu. Gledaj da se ukrcaš na brod za Baton Ruž, a onda se snalazi kako umeš! Daću ti dvadeset dolara i jedan revolver. Nemam ništa drugo, draga.

Devojčine oči upijale su svaku očevu reč. Toliko uzbuđenja i događaja za samo nekoliko sati... Znala je da će otac biti u velikoj opasnosti ako ode. Možda bi trebala da odbije, ali ipak... Pomisao na veliku reku, brodske sirene i Baton Ruž potisnula je sve ostalo. Ako je htela da bude iskrena prema sebi, morala je da prizna da je podsvesno želela sve na šta je otac nagonio.

I to je prevagnulo...

Uskoro je bila obučena: u pantalonama, debeloj jakni i sa kačketom na glavi ličila je na dečaka. Imala je „kolt" i čitavo bogatstvo od dvadeset dolara sa kojim je trebalo da krene u svet. Imala je sedamnaest godina i bila tako radoznala. Istovremeno, svet koji je želela da vidi još uvek joj se činio dalekim i neuhvatljivim.

Ali, otac ju je stalno požurivao tako da nije imala mnogo vremena da razmišlja o tome.

– Otišao je tamo – kazao je on i pokazao prema jugu. – Idi, lako ćeš ga stići. I neka te bog čuva!

Umesto zagrljaja, prigrlio je devojčine noge na lice i tako ostao nekoliko trenutaka. Zatim je uzdahnuo i snažno pljesnuo konja po sapima.

Životinja se prenula, a onda jurnula prema jugu.

Krčmar je ostao sam. Pogledao je oko sebe i video da gore svetla u ozloglašenom salunu „Lisičja jazbina". Zamišljen, pokupio je četiri sedla sa bisagama i puškama i sve uneo unutra.

Znao je da će doći.

Biće nemilosrdni i žedni krvi; njegove krvi, jer neće „imati petlju" da pođu tragom elegantno obučenog jahača. A dole, kraj šanka, njihov vođa je još uvek ležao u nesvesti. Bio je to baš onaj koji je najstrašnije povredio njegovu devojčicu, jedinu osobu koju je voleo.

Pogledao je po zidovima svoje sirotinjske krčme i oporo se osmehnuo. Zatim je pobacao sedla pored Fišera, a ostavio samo pušku. Posle toga je,

korak po korak, lagano prišao lampi, odvrnuo fitilj i prosuo petrolej oko razbojnika. Zatim je bacio još jedan pogled oko sebe i kresnuo šibicu.

Vatra je brzo počela da guta trulu drvenariju. Čovek je lagano izašao napolje da posmatra kako u plamenu nestaje krčma zajedno sa Ovenom Fišerom. Nije ga se ticalo što će plamen privući ljude i dići na noge Redvud Siti. Hteo je samo da bude siguran da za sobom ne ostavlja ništa, a naročito lupeža koji je naneo zlo njegovoj jedinici.

No, činilo se kao da se sudbina poigrava sa njim.

Naime, Fišer se izgleda na vreme osvestio, a vrelina i dim su ga prosto izbacili iz krčme; sa njega se pušilo, kašljao je, psovao, ali... dokopao se vazduha kao riba vode. Još uvek kašljući, bacio se na zemlju, a zatim počeo da baulja što dalje od požara. Oko njega se širila svetlost tako da je bio odlična meta.

I zaista, ovaj je mirno, mirnije nego što je očekivao, prislonio kundak na obraz i nanišanio. Odjeknuo je jedan hitac, a onda drugi, treći...

Fišer je bio na kolenima i počeo da se uspravlja kada je stigao prvi hitac.

Zastao je.

Drugi ga je podigao uvis i ponovo bacio na tlo.

Treći se zario u već umireno telo.

Kada su iz „Lisičje jazbine" počeli da izlaze retki, zakasneli posetioci, krčmar se, posrćući, udaljavao prema šikari kraj druma.

Plamen se sve više dizao u nebo i uskoro je „Boni Sju" postao jedna velika buktinja.

Ljudi su posmatrali vatru neko vreme, komentarisali i nagađali šta bi moglo da bude.

Kada je plamen počeo da gasne, mirno su se udaljili i otišli u noć.

* * *

Viksburg je bio veliki lučki grad zakrčenih ulica, živ u svako doba dana, a najviše pre podneva. Ulice su imale trotoare od kamena i opeke, zgrade su bile zidane i lepo uređene, a sijaset natpisa na velikom broju radnji privlačili su mnogobrojne prolaznike.

Gusti dim brodova dolazio je sa zapadne strane i nadnosio se nad krovove. Bilo je dana kada je od mnogobrojnih parobrodskih dimnjaka nebo poprimalo sivkastu boju. Dnevno se ukotvljavalo po desetak i više brodova različitih dimenzija, a dokovima su se valjale bale pamuka, gomile buradi, džakova, drvene građe i ostalih roba koje su čekale utovar.

„Misisipi Kvin" bila je prava lepotica Renisove rečne flote. U stvari, to je bio mali ploveći grad napravljen tako da u zadnjem delu bude prostor za robu, dok je dve trećine broda pripadalo putnicima.

Tu su se nalazili restorani, salun i noćni klubovi sa specijalnim programima. Brodovlasnici su činili sve da na svojim palubama zadrže putnike koje je polako, ali sigurno odvlačila žele-

znica kako svojom udobnošću, tako i brzinom.

Naime, rečni brod nije bio prevoz za poslovne ljude, već za dokone bogataše, kockare, radoznalce i kukavice. Ovi poslednji smatrali su da putovanje železnicom kroz divlje predele nosi sa sobom mnoge opasnosti. Jer, voz se mogao zaustaviti svakom stenom i debljim drvetom, što sa velikim brodom nije bio slučaj.

Međutim, ono što je najviše privlačilo ljude na brod, bio je bogat noćni život daleko od obala i neugodnih radoznalaca. Zbog toga su se brodovi utrkivali ko će putnicima pružiti bolju zabavu.

„Misisipi Kvin" bila je raskošna lepotica sa dve palube od tamnog drveta. Vitlo na sredini bilo je u belom drvenom „kavezu" i ličio na interesantan ukras. Dva velika, dimnjaka, jarboli, toranj na vrhu odakle se upravljalo grdosijom, dve zastave na kraju palube... sve je to bilo tu da napravi utisak.

Noću je, naravno, sve bilo drugačije. Kada bi „Misisipi Kvin" plovila rekom kupajući se u svetlu ličila je na ploveći dragulj. Čarobna muzaka lebdela je nad talasima Misisipija kao krila neke divne ptice, dodirivala obale i gasnula negde u noći.

A da bi se osigurao mir koji je ljudima pružao uživanje, parobrodi su imali po nekoliko brodskih detektiva, neupadljivo odevenih i uglavnom pomešanih sa putnicima.

„Misisipi Kvin" je imala dvojicu.

Jedan od njih, Rob Sloan, upravo je stajao na palubi i čekao da se podigne most koji je spajao brod i obalu.

Pisak sirene objavio je polazak.

Kraj Sloana se našao prvi oficir „Misisipi Kvin", Donald Hoton. Kao što to uvek čini, i sada je proveravao da li je sve u redu i da neko možda nije zakasnio na brod.

Za detektiva Roba Sloana se moglo reći da je lep čovek. Imao je talasastu tamnu kosu, zelene oči i prijatno, muževno lice. Malo čvršća donja vilica ukazivala je na odlučnost, a gipko dobro građeno telo govorilo je samo za sebe. Imao je duge prste i revolverom baratao kao igračkom. Na sebi je imao jednostavno mrko odelo sa prsłukom sive boje.

Na ogradama obe palube i potpalublja tiskali su se putnici, mahanjem ruku se opraštajući od poznanika i rođaka, ili pak, pogledom od grada koji su napuštali. Gotovo svi su se veselili uzbudljivom putu niz Misisipi koji je trebao da traje tri dana i tri noći.

Donald Hoton, kršan momak u plavom kaputu, belim pantalonama i plavim kačketom na glavi, nezadovoljno pogleda oko sebe.

– Danas nema nikakve gužve i sve je tiho. Šta ti kažeš na to, Robe? Da li nam Sevidž na neki koji način odvlači putnike?

– Ne bi me začudilo da radi tako nešto – odvratio je ovaj. – Taj čovek je spreman na sve.

– Gde je Flegl? – dobaci Hoton raspitujući se za drugog brodskog detektiva.

– Ostavio sam ga da pazi.

– Na koga?

– Na jednog putnika. Moram priznati, veoma neobičnog.

Hoton ga radoznalo odmeri i priđe korak – dva bliže.

– Sevidžov čovek?

Sloan slegnu ramenima.

– Ne znam. Sevidž svoje špijune oblači neupadljivo, a ovaj odmah pada u oči. Nema šanse da ga ne primetiš.

– Revolveraš?

Detektiv pokaza na bok.

– Ima „linkolne" sa drškama od slonovače. Nosi crno odelo sa belom košuljom, kravatom boje vina, crni šešir i ima neobično hladne plave oči. Uh, smrzao sam se kada me je pogledao!

Prvi oficir stavi ruke na Sloanovo rame.

– Našim brodom putuju različiti ljudi. Zašto bi taj bio izuzetak?

– Ne znam ni sam. Sve to ima svoje dobre i loše strane. Nekada... – zastao je na početku rečenice i malo se namrštio, dok su mu se oči suzile.

Hotonu nije promakla ova promena.

– Šta je?

– Čini se da nam dolazi jedna od lošijih strana – odvratio je Sloan i pokazao na dvojicu ljudi koji su se zaustavili pored mosta za ukrcavanje. U pitanju je bio zaista interesantan par.

Naime, jedan je sedeo u pohabanim invalidskim kolicima sa ćebetom preko nogu. Na licu su mu upadljivo štrčale naočari sa crnim staklima. Drugi je bio njegov pratilac koji je sa naporom gurao kolica pokušavajući da ih „u jednom dahu" izgura na palubu.

Sloan je pozvao dva mornara koji su se spremali da podignu most.

– Pomozite im, momci – naredio je.

Posle minut–dva neobični putnici su se našli na palubi, nekoliko koraka ispred Hotona i Sloana.

Oficir je pokušao da bude ljubazan i osmehne se, ali to mu nije polazilo za rukom. Slepac na brodu, to je bila nesreća za „Misisipi Kvin"!

Ugrizao se za usnu i prvo odmerio ovoga što je gurao kolica. Naime, čovek je bio pristojno obučen, ali njegovo lice sa orlovskim nosem, isturenom bradom i ožiljkom između obrva nije nilo nimalo simpatično. Mekani sivi šešir pokrivao je duge zulufe i kosu boje kestena. Imao je elegantno odelo sa širokim reverima i nosio prilično zaprljanu belu košulju sa kravatom vezanom i neobičan čvor.

Donald Hoton je odmah zapazio kontrast između novog, skoro kupljenog odela i starih prašnjavih kaubojskih čizama.

– Ipak smo stigli – kazao je hrapavim glasom i obrisao nadlanicom oznojano čelo. – Kada krećemo?

– Odmah – odvrati Sloan posmatrajući ga. – Idete za Baton Ruž?

– Da.

– Odakle dolazite?

– Iz Trentona, mister. Inače, ja sam Klej Bredšo, a ovo je moj... brat od strica, Harvi Kraford. Znate... saznali smo

adresu jednog lekara koji može da izvrši operaciju očiju. Hoću da pokušam sa bratom. Jeste da je opasno, ali... i ovako je loše da gore ne može biti.

– Ostale su nam samo luksuzne kabine, a to košta – dobacio je Hoton.

– Možemo da platimo – odvratio je Bredšo ravnodušno.

Čovek u kolicima neprestano je ćutao i ukočeno držao glavu. Imao je na sebi nešto slično kućnom kaputu, sa kockama crvene boje i žutim, svilenim reverima. Ostatak tela prekrivalo je plavo ćebe.

Oprezni Sloan još uvek nije pokazao da sumnja. Uostalom, njegovo nije bilo da pretresa ljude i postavlja im neprijatna pitanja, već da se nađe na mestu gde bi zapretila opasnost za imovinu i putnike.

Ipak, taj Bredšo nije izgledao kao neko ko je imao novca da kupi najskuplju kartu. No, ništa nije mogao da preduzme, osim da malo više pazi na njih.

– A prtljag? – pitao je Hoton.

– Nije nam potreban. Sve što bude neophodno kupićemo tamo. Inače, prodali smo ranč samo da Harviju povratimo vid.

Brodska sirena oglasila se poslednji put; momci sa palube su uvukli most i „Misisipi Kvin" se otisnula od obale.

Na do tada napregnutom Bredšoovom licu jasno se moglo prepoznati olakšanje. Još jednom je klimnuo glavom i gurajući kolica otišao da se prijavi dežurnom palube.

Dvadesetak minuta kasnije njih dvojica su se našli u lepo uređenoj kabini. Bredšo odahnu i dva puta okrenu ključ u bravi.

– Ispalo je bolje nego što sam očekivao, Harvi!

Kraford krenu rukom prema svojim naočarima, no njegov pratilac ga oštro upozori.

– Dogovorili smo se, sećaš se? Ti si slepac i takav ćeš i ostati!

– I ovde?

– Navikavaj se!

Kabina u koju su se smestili ličila je na najbolje hotelske apartmane; zavese i presvlake u istom tonu, mnoštvo jastučića na krevetima, debeo tepih, vaze sa cvećem, zvono za poslugu, najkvalitetniji ormani, kada i umivaonik obloženi lakiranim drvetom...

Klej Bredšo je navukao zavese preko prozora, skinuo sa sebe jaknu i bacio šešir na čiviluk.

– Sada nam preostaje da čekamo... i pazimo na sebe.

Kraford se promeškoljio pod ćebetom, očito veoma nezadovoljan idejom da treba da bude vezan za invalidska kolica.

– Radije bih se malo ispružio... – procedio je nezadovoljno – nego da mi noge trnu na ovom čudovištu sa dva točka.

– Samo polako – odvratio je Bredšo zavukao ruku pod njegov prekrivač i izvukao „kolt".

– Onaj momak na palubi neprestano me je ispitivački odmeravao. Sva sreća što je oružje bilo kod tebe pošto sam video da ga traži pogledom – kazao je,

okrenuo burence i vratio „kolt" natrag futrolu.

– Ne misliš valjda da stalno boravimo u sobi? – dobacio je Kraford nezadovoljno. – To bi bilo krajnje sumnjivo.

– Šta predlažeš?

Takozvani „slepac" nakrivi usne i ironično se osmehnu.

– Malu šetnju po mesečini, drugar. A ne bi bilo loše ni da posetimo neki kockarski sto.

– Poker?

– Zašto da ne? Ja sam bogalj koji ti pravi društvo dok igraš. Niko neće ni pomisliti da ti pomažem. Sažaliće se na sirotog slepca kome je dosadno u kabini i koji je došao da se malo razonodi...

– Hm... ne znam šta da kažem. Pre ne bih izazivao sudbinu.

– Hej, pa ne poznajem te kao kukavicu! Sve je do sada išlo kako treba, zašto ne bi i dalje?

Bredšo je neko vreme zamišljeno ćutao, a onda odvratio – Misliš li da se na brodu može naći neko iz Trentona?

Krafordovo lice se smrači.

– Ne bih to voleo. Trenton je prilično daleko i... Ne znam ko bi se raspitivao za tako nešto?

– Možda onaj momak sa palube?

Kraford odmahnu rukom.

– Njegovo je da sumnja! Poznajem takve... Pripadaju kompaniji i paze da se ne uvuče neki ološ. A mi to nismo, naravno.

– Naručiću neko piće – kazao je Bredšo i oprezno povukao gajtan kraj ulaznih vrata.

Nije prošlo ni dva tri minuta, a na vratima se začulo kucanje. Klej Bredšo je otključao vrata i na pragu ugledao momka u besprekornoj beloj bluzi.

– Donesi nam viski, momče! Celu bocu!

– Sa koliko čaša?

Savlađujući se da ne opsuje, on podiže dva prsta i momak se udalji.

Nekoliko trenutaka kasnije, ponovo se začulo kucanje. Sada Bredšo žurno priđe vratima.

– Jedva čekam da dobro potegnem – dobacio je i bez razmišljanja otvorio vrata.

Ali, pred sobom nije ugledao mladića sa poslužavnikom, već hotelskog detektiva Sloana. Ljubazno mu se nasmešio, ali njemu se učinilo da taj osmeh nije baš pravi. U trenu je poželeo da mu zalupi vrata ispred nosa, ali se u poslednjem trenutku uzdržao.

– Šta hoćete? – upitao je sumnjičavo.

– Hteo sam da vidim kako ste smešteni – odvratio je ovaj.

– Odlično!

– Imate neke posebne želje? Mislim...

– O tome ću razmišljati večeras – prekinuo ga je čovek stavljajući šaku na kvaku vrata. – Još nešto?

– Samo jedno pitanje, mister.

Bredšo klimnu glavom, osetivši iza sebe laku Krafordovu kretnju. Odmah je znao da njegov kompanjon stavlja ruku pod pokrivač i traži kolt. Za svaki slučaj...

– Hoćete li da uđete i pitate? – izustio je trudeći se da deluje mirno.

– Ne, nemam baš toliko pitanja. Interesuje me samo kada ste stigli u Viksburg?

– Niste prenoćili?

– Ne... Zar se nešto desilo?

– Nije važno – odvrati Sloan, klimnu glavom u znak pozdrava i udalji se.

U isto vreme stigao je i mladić sa pićem. Boca viskija bila je uvijena u beli salvet, a dve čaše od finog stakla stajale su na poslužavniku.

– Natoči! – dobaci Bredšo nervozno.

Mladić je to uradio vešto i uvežbanim pokretima. Pune čaše stavio je na sto, a onda dogurao Krafordova kolica do njih.

– A sad se gubi! – dobacio je pružajući mu dolar.

Mladić za tren pocrvene.

– Oprostite mi, ali napojnice ne primamo.

– Šta? – zaprepastio se ovaj.

– Žalim, ali zabranjeno nam je. Dobro smo plaćeni da uljudno uslužimo gosta i to je sve. Prijatno! – dodao je, jedva primetno se naklonio i brzo izašao napolje.

– Svašta! – dobaci Bredšo još uvek u čudu. – Da nisam video ne bih verovao.

* * *

Spuštao se sumrak kada je „Misisipi Kvin" pristala uz dok Kings Pointa. Plovidba je bila mirna i nije se događalo ništa posebno. Putnici su uglavnom bili na palubi uživajući u zalasku sunca i dolasku večeri. Čak su i Bredšo i Krafordi „izmileli" iz kabine kako bi uživali u rečnom pejsažu.

No, čim je brod počeo da manevriše i pristaje uz dok, oni su se povukli u kabinu.

Jer, na doku se nalazio čovek sa zvezdom, plavokosi zamenik šerifa iz Viksburga, Art Bišop!

Mladi čuvar zakona stigao je u Kings Point pola sata pre dolaska broda. To mu je bilo dovoljno da telegrafiše Petersonu kako je krenuo parobrodom za Baton Ruž, bez obzira što je znao da ovaj to neće moći da razume.

Iako nije imao vremena ni prilike da se pogleda u ogledalo, umorni i iscrpeljni Art Bišop izgledao je prilično jadno; krajevi njegove duge plave kose lepili su mu se za obraze, košulja mu je bila mokra, a prsluk raskopčan dok mu je šešir sa trakom od medveđeg krzna bio prekriven prašinom.

Pošto mu konj nije bio potreban, ostavio ga je u gradskoj konjušnici rekavši šerifu Kings Pointa da ima sastanak sa devojkom! Naravno, ništa mu nije govorio o događajima koji su prethodili, ni o svojim sumnjama jer za tako nešto nije ni imao vremena. Samo se raspitao o događajima u gradu i od šerifa dobio uveravanja da se u Kings Pointu u proteklih dvadeset i četiri časa nije pojavio nijedan stranac.

Nakon pristajanja, na brod se ukrcalo samo nekoliko osoba, a Bišop se poslednji popeo na most. Prepoznao je Sloana koji je stajao pored ograde i pozdravio ga, prstom dodirnuvši obod šešira.

– Odavno nismo imali šerifa na brodu – kiselo se nasmejao detektiv Renisove kompanije.

– Nisam šerif, Robe, već njegov pomoćnik.

– Da, ali koliko još dugo?

Bišop uzdahnu i pogledom obuhvati pristanište. Ako su ga instinkti ovoga puta prevarili, ne samo da uskoro neće postati šerif nego će teško ostati i na mestu pomoćnika. Ipak, on je sve dao na ovu „kartu".

Ispod oka je odmerio ljude na palubi konstatujući da većinu njih poznaje. Pa ipak, jedan takav brod kao što je „Misisipi Kvin" sigurno jer privukao i druge putnike, odnosno ljude sa različitih strana. Da li su se među njima nalazili pljačkaši Kenihove banke i koliko je o svemu tome znao Rob Sloan?

– Juriš li nekoga, Arte? – dobaci detektiv ispitivački.

– Pa... moglo bi se reći da je tako, mada nisam siguran.

– Ko je, ako se sme znati?

– Nemam pojma.

– Nemaš pojma?

– Ne znam kako izgleda, ali pretpostavljam da je ovde na brodu. A možda ih ima i više...

Sloan se namrštio. On nije voleo takve pretpostavke, jer se smatrao lično odgovornim za bezbednost putovanja, broda i putnika.

– Slušaj, Arte – obratio mu se tiho – nemoj da mi unosiš paniku među putnike! Opominjem te na vreme, prijatelju.

– Ne brini – umirivao ga je ovaj.

– I sam znaš da šerif na brodu nije tako popularan.

– I šerifi mogu da putuju.

– Ali ne sa zvezdom na prsluku... Niko nije naivan da ne pogodi da si ovde službeno.

– I nisam – odgovori plavokosi čuvar zakona. – Rekao sam da su u pitanju samo pretpostavke koje ne moraju da budu tačne.

– I nadam se da nisu.

Pisak brodske sirene bio je znak da se skloni most. To je ubrzo i učinjeno tako da je „Misisipi Kvin" nastavila svoj put na jug. Brod je čekalo još pristajanje na dva mesta kako bi se uzelo neophodno drveno „gorivo". Art je znao da tada treba dobro otvoriti oči i proveriti da li neko želi da „šmugne" napolje.

– Znaš – nastavio je Sloan trgnuvši ga iz misli – Renis nikome ne daje popust. To znači da za tvoju platu ovde nema prigodne kabine.

– Spavaću u nekom čamcu...

– Idi do vraga! Podelićemo moju kabinu. Nije red da se potucaš napolju.

Brod je sekao talase ogromne reke, a oko vitlova velikih točkova voda je penušala kao u kazanu.

– Šta se, u stvari, desilo? – pitao je Sloan.

– Sto hiljada dolara u zlatu.

– Oho! – uzviknu detektiv zviznuvši kroz zube. – Čuo sam nešto o tome. U pitanju je Brajan Kenih, zar ne?

– Tako je.

– Zar? Hm... nisam verovao da je toliko. Ali zašto nisi sa Petersonom?

– On ima svoj trag, a ja svoje ideje.

– I te ideje su te dovele na „Misisipi Kvin"?

– Upravu si. Nisam se složio sa ostalima i ubeđen sam da će brodom pokušati da iznesu plen.

– Hoćeš da kažeš da banditi koje goni potera ne nose plen sa sobom?

– Baš tako, mada Peterson tvrdi drugačije. A ja sam se već uverio da su ga prešli.

– Zaista? Baš bih voleo da čujem šta ti misliš.

Art Bišop se okrenuo i leđima naslonio na ogradu. Osmotrio je drvene klupe na kojima su sedeli parovi, besposleni putnici koji su čekali večeru, nekoliko devojaka sa sklopljenim suncobranima i desetak mališana koji su se zbog nečega smejali.

– Znam da pratiš sve one koji se ukrcaju... – počeo je oprezno.

– Da, i?

– Jesi li primetio nekog sumnjivog?

– Šta podrazumevaš pod tim, Arte?

– Strance, Robe. Mora da ih ima na brodu.

– Pa zar misliš da je Viksburg selendra? Naravno da ima nepoznatih ljudi... trojica se malo izdvajaju od ostalih.

Bišop ga iskosa odmeri.

– Sumnjivi?

– Samo pretpostavljam. Flegla sam već zadužio da prati jednoga.

– Kako izgleda taj?

– Visok, u elegantnom crnom odelu, „koltovi" sa drškom od slonovače, čista bela košulja i konj dole... u brodskoj konjušnici.

– Tako? – živnu šerifov pomoćnik. – Mislim da znam ko je!

– Znaš? Onda nije tvoj čovek?

– Nije. Juče mi je spasao život, ali to je posebna priča.

Sloan šakama obuhvati ogradu. Bio je prilično neraspoložen.

– Meni on liči na pravog revolveraša – rekao je.

– I jeste. Poteže kao munja.

– I to samo tako kažeš? Kako se zove?

– Nisam stigao da ga pitam za ime. Znam samo da sam bio jednom nogom u grobu, a onda je on naišao. Inače, na nišanu me držao jedan od pljačkaša Kenihovog zlata.

– Ubio ga je?

– Dao mu je šansu. U stvari, lupež je imao revolver u rukama, a on je tek povlačio... I bio je brži!

– Šta misliš da takav tip traži na brodu osim zabave i kocke? Možda i žensku?

– Moraćeš sam da ga pitaš.

Obala je postajala sve strmija i šumovitija. Nebo je sve više tamnelo, a iznad broda su odjekivali krici rečnih ptica. Za trenutak se odnekud začula klavirska muzika, ali se brzo izgubila.

– Da popijemo nešto? – predložio je Sloan.

– Nisi mi rekao o preostaloj dvojici?

– Ah, to... Neki par iz Trentona. Slepac i njegov pratilac.

– Slepac?

– Da! Povrh svega je i oduzet. Krenuli su u Baton Ruž na operaciju. Kažu da su čuli za nekog uspešnog doktora koji

operiše takve slučajeve. I tako... prodali su ranč i pošli.

– Operacija očiju? Hm... to još nisam čuo!

– Ni ja, ali je možda je i istina.

– Naš lekar ume da izvadi metak, očisti ranu, ali da dirne u oko...

– Postoje specijalni doktori, Arte. Neki su bili u Evropi i pokupili znanje, pa ga sada dobro prodaju.

– Nikada nisi video te ljude?

– Ne! Onaj stariji je u kolicima, a mlađi ih gura. Znam da nemam pravo da ih sumnjičim, ali mi se jednostavno ne sviđaju...

– Ja ću ih malo pripaziti – obećao je Bišop.

– Nadam se da nećeš stati u piljiti u njih? Nego, hajde da nešto popijemo!

Plavokosi pomoćnik šerifa se osmehnu i blago lupi detektiva po ramenu.

– Na dužnosti nikada ne pijem – rekao je. – Ali, prihvatam tvoj poziv pošto su još uvek u pitanju samo pretpostavke...

* * *

Kada su se uveče upalila mnogobrojna svetla u brodskim prostorijama i na palubama, Klej Bredšo je izgurao svog prijatelja Kraforda na sam kraj palube, do vitlova. Verovali su da napolju ńema mnogo ljudi pošto je većina putnika zaposela restorane u kojima se izvodio zabavni program.

U jednom su „kan–kan" igrale izazovno obučene igračice praćene veselom muzikom i glasnim povicima; u drugom restoranu je lepuškasta, Lin Linson svojim melodičnim glasom osvajala malo stariju i probirljiviju publiku. Piće su služile dekoltovane kelnerice, a puna su bila i tri separea za koja se plaćala velika rezervacija.

Treći salun na prvoj palubi privlačio je siromašnije putnike. On nije imao zvaničnu muziku, ali unutra je bilo bučno i veselo tako da se žagor čuo u svakom delu broda.

U kockarnici je, takođe, bilo živo.

Većina prozora bila je otvorena, pa su se u vazduhu mešali zvuci vesele muzike, setne balade i glasni uzvici sa smehom i ponekom psovkom.

Poslednja svetiljka jedva da je dopirala do invalidskih kolica Harvija Kraforda; bio je nervozan, jer mu je iza tamnih naočara sve bilo isuviše crno. Jedva nekako je razaznavao Bredšoovu siluetu i žar njegove cigarete. No, nije se bunio znajući da mora da se privikava i na takve situacije.

– Ima li koga u blizini? – upitao je.

– Za sada, nikoga.

– Onda možemo da razgovaramo.

– Bolje izbegavaj priču, naročito o šerifu.

Kraford nekako opipa točak i malo okrete kolica.

– Uopšte mi se ne sviđa njegovo prisustvo – zarežao je potmulim i pretećim glasom. – Kažem ti da taj nešto sluti i njuška.

– Svaki šerif njuška – odvrati Bredšo, trudeći se da zvuči nehajno.

– Ne budali! Osećam da je zainteresovan u vezi onog...

– Pssst!

Dva čoveka su prošla pored njih u živom razgovoru. Kada su stigli do kraja palube ponovo su se vratili istim putem.

Kada je zvuk njihovih koraka iščezao zamenila ih je muzika; zvuci violine i bendža mešali su se umilnim glasom popularne Lin...

– Išao bi tamo? – dobaci Kraford svom drugaru. – Hm... ja treba da glumim pravog slepca, a ti ne možeš nimalo da se suzdržiš? Ne, ne, ne dolazi u obzir!

– Šta to pričaš? – obrecnu se Bredšo. – Pa sam si pominjao kockanje!

– To je tačno.

– Možda bismo tamo mogli da pronađemo šerifa.

Kraford mahinalno pođe rukom prema naočarima, ali se u poslednji času predomisli.

– Ti si poludeo! Tražiš đavola, Kleje?

– Ne. Hoću da vidim šta šerif zna.

– Kako?

– Ako smo mu sumnjivi, on će to odmah pokazati. Ali ne verujem da, osim sumnji, može protiv nas da ima bilo šta čvrsto. A to nisu nikakvi dokazi.

– Zašto bi, uopštem sumnjao na nas? Pa nismo jedini putnici na „Misisipi Kvin".

– U svakom slučaju, trebalo bi to odmah raščistiti.

– Mislio sam da je napolju toplije – promrmljao je Kraford i navukao revere svog kućnog kaputa sasvim uz vrat.

Klej Bredšo ljutito baci dogoreli opušak u vodu.

– Kako jedan glupavi šerif može da ti pokvari raspoloženje!

– Ne viči toliko, može neko da te čuje!

Bredšo se okrenuo.

Iako nije gledao prema njemu, Harvi Kraford je u vazduhu osetio da se nešto dešava.

Bredšo je zaćutao. Činilo se da je u tom trenutku zaustavio i disanje.

– Šta je, Kleje? – procedi Kraford zabrinuto.

– Izgleda da je čuo... – dobio je prigušen odgovor.

– Ko?

– Onaj dugokosi šerif...

– Gde je?

– Ide ovamo! Tačno prema nama!

Kraford je zavukao ruku pod ćebe i dodirnuo hladni metal drške.

– Miruj! – opomenuo ga je Bredšo i, trudeći se da izgleda sasvim prirodno, izvadio jednu cigaretu i mirno je zapalio. I dok je palidrvce bacalo svoj treperavi plamičak oko sebe, mogao je da vidi Arta Bišopa koji im je lagano prilazio.

I dok se približavao ovom čudnom paru, plavokosi pomoćnik šerifa je morao da konstatuje da su lica koja je pomenuo Sloan sasvim obična; čovek u kolicima na prvi pogled je zaista podsećao na iznemoglog starca, dok je njegov pratilac ličio na nekog trgovačkog putnika. No lice mu je bilo nekako namršteno i tmurno, a pogled drzak i izazivački.

On skrenu pogled prema nebu.

– Lepo veče – rekao je kratko.

Bredšo nije imao razloga da izigrava ljubaznog i bezazlenog putnika. On je znao da ovo „lepo veče" nije jedino što je ovaj zvezdonosac hteo da kaže. Osim toga, bilo mu je jasno da se predstavnik zakona nije slučajno našao ovde, već da je imao neki cilj. Zato je ćutao, želeći da vidi šta će se dalje događati.

Art Bišop se ćutke naslonio na ogradu kao da ga ova dvojica više ne zanimaju. No, ipak je mogao da ih odmeri ispod oka, ali i da kaže šta želi.

– Ono sa blagajnikom nije uspelo – kazao je mirno.

Neko vreme vladala je apsolutna tišina. Kraford je i dalje ukočeno sedeo, dok je Bredšo odbio dim trudeći se da deluje mirno i trezveno. Sačekao je da prođe neko vreme, a onda se tobože iznenadio.

– Nešto ste rekli? – upitao je.

– Blagajnik je stradao kao i vaš prijatelj – nastavio je Bišop. – Imajte na umu da će sigurno stradati još neko.

Bredšo slegnu ramenima.

– Ne razumem vas, šerife. Govorite li to za sebe ili nama?

– Vama. Mislite da sam se obratio na pogrešnu adresu?

– To je vaš problem, šerife.

– Videćemo, džentlmeni. I ja sam na ovom brodu. Imam vremena...

– Što se vremena tiče, imamo ga i mi. A sada bi vas pozdravili, šerife. Laku noć! – dobacio je Bredšo i okrenuo glavu.

Art Bišop nije rekao više ništa, već se laganim korakom vratio odakle je i došao.

Kada se on udaljio, Harvi Kraford izvuče ruku sa „koltom" ispod pokrivača.

– Mir! Ništa ne pokušavaj! – prasnu Bredšo stežući mu zglob šake.

Kada je čuvar zakona nestao sa vidika, Kraford besno istrgnu ruku.

– Trebalo je da ga ubijem! – procedio je besno.

– Posle toga bi morao da okreneš cev u svoju ludu glavu – dobaci mu Bredšo mirno.

– Ali... nanjušio nas je!

– Ni govora! Da je siguran, odavno bi nas pohapsio. Hm... znaš šta pretpostavljam. On svakom nepoznatom, pa samim tim i sumjivom, kaže ovo što je rekao nama.

– Kako to misliš?

– Lepo! Ko s tim nema veze, taj ništa i ne preduzima. A ko ima... taj čini pogrešku; recimo, izvlači „kolt" da mu puca u leđa. I to baš na brodu gde ima toliko ljudi i gde nije svestan hoće li ga neko videti?!

– Možda je i tako. Ali, ovaj mi ne izgleda kao budala.

– I meni. Ali, sada je najbolje da ne mislimo na to. Oni će nas možda pratiti... a mi...

– Šta ćemo mi uraditi?

– Daćemo mu „otkaz" na dnu Misisipija...

– To već zvuči bolje.

Bredšo klimnu glavom i pogura kolica prema kabini. Harvi Kraford nije ni sačekao da on otvori vrata, već je besno strgao pokrivač sa sebe i ustao. Onda je skinuo tamne naočari i nekoli-

ko puta žmirnuo pred žućkastom svetlošću lampe.

– Ja ne bih čekao jutro – obrecmuo se.

– Ali bi mogao da sačekaš dok zatvorim vrata! – planuo je Bredšo. – Zaista te ne razumem, Harvi! Jedan slinavi pomoćnik šerifa uneo ti je strah u kosti! Smiri se, grom i pakao!

– Kako da se smirim kada sedim na dinamitu?

– Ali zlatnom... I predlažem ti da na njemu i ostaneš.

Kraford se namršti.

– Misliš ozbiljno? Zar ti je još uvek do zabave?

– Naravno. Čak i ako nije, moraćemo da ostavimo takav utisak.

U tom trenutku na vratima se začulo lagano kucanje.

Bredšo nervozno mahnu Krafordu pokazujući mu da sedne u kolica i pokrije se. Tek kada je ovaj to učinio, prišao je vratima i otključao ih. Pošto je očekivao da će ugledati konobara ili pak detektiva Sloana, prilično se iznenadio kada se susreo sa ispitivačkim pogledom Arta Bišopa.

Šerifov pomoćnik je pogledao broj kabine, a zatim slegnuo ramenima.

– Oprostite, pogrešio sam broj – dobacio je podrugljivo. Brzo se udaljio tako da Bredšo nije stigao ni da mu odgovori.

* * *

Uprkos otvorenim prozorima, u kockarnici je bilo pretoplo i zagušljivo. Oblačići belog duvanskog dima različitih oblika obavijali su učesnike zanete igrom. Bili su to uglavnom elegantno obučeni putnici i samo po koji osrednji kockar, u ko zna kojem pokušaju da se baš toga puta, domogne velike svote novca. U toj želji, oni najzagriženiji, nisu marili da li je u pitanju brod ili pak, neki grad.

Art Bišop je i dalje bio ubeđen da se na brodu nalaze pljačkaši. Doduše, nije mogao da bude sasvim siguran, ali ipak... Verovao je da je na pravom putu.

Pošto je sa dvojicom putnika napravio grešku dajući im do znanja da su sumnjivi, pomoćnik šerifa se uputio u salu za poker. Sem uobičajene želje da bude tamo gde se nešto događa, na ovaj postupak terao ga je još jedan razlog. Naime, verovao je da će baš tu naći svog novog poznanika, onog koji ga je spasio od bandita nedaleko od Redvud Sitija.

Lagano je otvorio vrata i nekoliko trenutaka se zadržao na ulazu.

Prvo je ugledao Stena Flegla, drugog brodskog detektiva koji je stajao pored dvokrilnih vrata sa rukama prekrštenim na grudima. Zurio je u desni ugao u kome je odmah prepoznao crni šešir Doka Holideja i njegovu košulju, belu kao sneg.

Dakle, ipak se radilo o njemu pomisli Bišop.

Bio je to čovek pred kojim se prvi put osećao nekako zbunjeno. Nije mogao da objasni taj osećaj ni samom sebi...

No, sada za takve stvari nije imao vremena. Prišao je Fleglu, simpatičnom mladiću koji je pustio brkove samo da

bi izgledao starije. Znao je da ga Sloan uči svemu i slutio da će od njega biti dobar i uspešan detektiv. Već sada je imao savršene reflekse, bio hrabar i odvažan, a koltom baratao gotovo isto kao i učitelj.

– Gle, šerif? – iznenadio se Flegl. – Gde ste se ukrcali?

– I Kings Pointu. Kako ide?

– Uglavnom je mirno.

– A čovek na koga motrite?

– Već znate? Sloan je rekao da motrim, ali ne izgleda mi kao neko kome je na umu da pravi gužvu. Igra i uglavnom dobija...

– A brod plovi dalje...

– Hoćete li i vi da okušate sreću, šerife? – upita mladić. – Mislim da protiv vas niko nema šanse – dodao je i prstom pokazao na Artovu značku.

– Pa... možda to i nije loša ideja – odvrati ovaj, jer je istog trenutka iza palme u zemljanom ćupu, ugledao deo invalidskih kolica. To je značilo da je onaj mlađi došao da okuša sreću... On da, ali šta će mu slepac?

– Videli ste onog u kolicima? – upita mladić.

– Da, malo mi je čudan.

– Njegov prijatelj se kocka, a on sedi ukočeno i nepomično. Hm... iako ništa ne vidi, boji se da ostane sam.

– To je tvoj zaključak? – upita Art, neosetno prelazeći na „ti".

– Ne, oni su tako rekli.

– Oni?

– Onaj što nije slep.

Bišop klimnu glavom i lagano se krećući između stolova, pođe ka njima.

Klej Bredšo je mešao karte sa vidljivim zadovoljstvom na licu. Ispred njega se nalazila poprilična gomila metalnih i papirnih novčanica.

Kraford je sedeo nešto dalje; ličio je na veliku, nepotrebnu, zaboravljenu stvar na koju niko nije obraćao pažnju. Ponekad bi samo rukama opipao točkove ili ivicu najbliže stolice da bi odmah zatim ponovo utonuo u ukočenost i ćutanje.

Dobro zaklonjen, Art Bišop je pažljivo posmatrao igru.

Bredšo je stalno dobijao; nekada je to bilo brzo, nekada posle dužeg vremena. No, na kraju bi uvek imao dobre karte ili bi odustajao na vreme.

Njegovi partneri su gunđali, slegali ramenima, ponovo ulazili u krug i sve se ponavljalo...

Najzad je i Bredšo opazio plavokosog zamenika šerifa. Nije pokazao da je iznenađen, pre bi se moglo reći da se obradovao. Ali, to nije bila prava radost i Art Bišop je to znao.

Prošlo je nekoliko trenutaka od momenta prepoznavanja, a onda je Bredšo pozvao šerifa u igru.

On nije odgovorio, nastavljajući da posmatra šta se dešava bez reči.

Zašto su mu obojica bili sumnjivi, pitao se. Šta su to imali na sebi ili u sebi što ih je razlikovalo od ostalih? Naravno, nije mogao da im „prikači" ništa opipljivo, pa ipak... Osim toga, na brodu je bilo još nepoznatih ljudi koji su mogli da mu budu sumnjivi, ali se to nije desilo. Njegovu pažnju privukla su samo ova dvojica.

Posle desetak minuta odvojio se od palme iza koje je stajao i prišao stolu za kojim se nalazio Dok Holidej. Kada je došao bliže, video je da se tu igralo u mnogo veće svote. Moglo bi se reći ogromne...

A partneri? Baš oni koji su se mogli poželeti: razmaženko Džon Dikson, neoženjeni četrdesetogodišnjak, sin jednog od najbogatijih trgovaca u Viksburgu; Erik Mos, udovac koji je na kartama, lagano ali sigurno trošio nasledstvo svoje žene i još jedan koga nije poznavao. Bio je mršav i bledunjav, u skupocenom odelu i svilenoj košulji. Na jednoj ruci je imao debelu zlatnu narukvicu, a na drugoj nekoliko skupocenih prstenova. Kosa mu je bila crna duga i namazana briljantinom koji se čudno presijavao na svetlu.

On je, izgleda, vodio najžešću bitku sa Dokom Holidejem. Delovao je dosta pribrano i hladno, mada su mu na čelu počele izbijati krupne graške znoja.

Naravno, ni sala za poker zbog otvorenih prozora nije mogla biti pošteđena vesele muzike za ples, odnosno divnog, melodičnog glasa Lin Linmen.

– Ubiću je! – prasnu Dikson odjednom i baci svoje loše karte na sto.

– Koga? – upita zbunjeno Erik Mos.

– Onu drekavicu... Ne mogu pošteno da igram zbog nje!

– Ne možeš? Znači li to da ne igraš pošteno, Džone?

– Bah!

– I ja odustajem! – dobaci Mos.

Holidej mirno zapali novu cigaru, očekujući odluku poslednjeg partnera.

Inače, svoje karte nije ni pogledao.

Suvonjavi kockar bledog lica se kolebao: imao je dobru zalihu dama, ali to mu ipak nije ulivalo potrebnu sigurnost.

– Otišao bih u kabinu po novac – rekao je promuklo.

Holidej se složio.

Bila je to neočekivana pauza od nekoliko minuta. Sve karte su kao začarane ležale na stolu i niko nije pomišljao da ih dodirne.

Art Bišop je prineo jednu stolicu za Džordžijančev sto.

– Mogu li nekako da vam spasem život? – upitao je poluglasno, ne obraćajući pažnju na Diksona i Mosa, ni na njihove mlake pozdrave i začuđene poglede. Prisustvo šerifa ih je začudilo, jer je bilo krajnje neuobičajeno da čuvar zakona sedi za kockarskim stolom.

– Jeste li upecali ribe? – upitao je Holidej.

– Još su u vodi, mister.

– U reci ili bazenu?

– U bazenu. I to u ovom!

– Zaista?

Bišop se nagnu još bliše kockaru.

– Mogu vam reći da vam je saigrač varalica. Onaj što je otišao po novac... Ima u rukavu kartu više.

– Znam.

– Znate?

– Naravno! Ima ih i u peti čizme i za okovratnikom.

– Nebesa! – ote se Bišopu. – Ako to znate, zašto onda...

– Interesantno mi je da ga gledam kako se preznojava – odvrati Dok mirno. – U stvari, mislim da nisam baš neki pozitivan lik. Volim da mučim nevaljalce. To nije humano, ali... ne mogu da odolim.

Bišop pogleda u hrpu novčanica pred njim.

– Ovde je cela moja godišnja plata – rekao je.

– Ako skinete značku, možda ćete zaraditi više. Da vam ustupim mesto?

– Ne pada mi na pamet – uzmaknuo je Bišop. – Radije bih seo preko puta onih tamo. Jedan u kolicima, slep... i njegov pratilac koji čerupa ostale.

Kockar je okrenuo glavu: ledenim pogledom je odmerio Bredšoa, i Bišopu se učinilo da je u neznančevim očima sevnuo tračak prepoznavanja.

– Poznajete ih?

– Ne! Ali čudno... Taj što stalno dobija i nije neki igrač.

– Zašto tako mislite?

– Zato što poznajem sve dobre igrače iz okoline.

– A vaš partner? – radoznalo upita Bišop pokazujući na praznu stolicu.

– To je Nejdžel Kejn, profesionalac iz Tenesija. Uglavnom operiše po rečnim brodovima i lukama. Ne nosi revolver, samo nož.

– Vi izgleda znate mnogo?

– Samo onoliko koliko mi je potrebno, mladiću.

– A ko ste vi?

Nije dobio odgovor. Možda tajanstevni stranac nije želeo da se predstavi ili je, pak, svoje ime smatrao nevažnim. A moglo je da bude i sasvim suprotno: šta ako je čovek smatrao da bi njegovo ime moglo da izazove suviše radoznalosti, pometnje ili nečeg trećeg?

– Trebalo bi da proverite nešto, šerife – dobaci mu Dok udobno zavaljen u svojoj polufotelji. – Naravno, ako vas ona dvojica posebno interesuju.

– Naravno. Slutim da imaju veze sa onim lupežom koga ste ustrelili pred Redvud Sitijem.

– Tako dakle? Onda proverite onog u stolici.

– Zašto?

– Možda nije slep.

Bišop se trgao. Na tako nešto zaista nije ni pomišljao.

Pa, naravno! Nazovi slepac je mogao sa svog mesta da zaviruje u karte Bredšoovim partnerima i obavesti ga o svemu unapred ugovorenim znacima! Kako je tako nešto mogao da previdi?

– Vi ste đavolski u pravu! – kazao je i podigao se.

Naime, ako uspe da otkrije takvu podvalu, to će biti dovoljno da ih osumnjiči i stavi pod svoj nadzor, bez obzira što to ne dokazuje da oni imaju veze sa pljačkom Kenihovog zlata.

Put mu je preprečio Sten Flegl.

– Zar poznaješ onog tipa? – upitao je šapatom, pokazujući na Holideja.

– Pomalo...

– Ko je on?

– Ne znam, ali nemoj da te brine. Taj neće izazvati neprilike, bar ne prvi...

– Misliš da ne pripada Sevidžovoj manguparijі?

– Taj ne pripada nikome – odvratio je Bišop.

Flegl klimnu glavom. Ako šerif tako tvrdi, onda nema razloga da neprestano motri na njega. Međutim, Sloan mu nije dao naređenje da odustane, tako da se uz uzdah vratio na svoje stražarsko mesto.

Bredšo spazi Bišopa i iskezi se.

– Jedan krug, šerife? – predložio je.

Nije odmah odgovorio. Polako se obazreo oko sebe, polako skinuo svetiljku sa šarenim abažurom sa drvenog simsa i rekao – Ovde bi možda trebalo više svetla?

– Možda. Ionako su oko mene mračna lica – iscerio se Bredšo. – Kada vidim sve ove kisele osmehe, prosto mi se ne pobeđuje.

– Možda će sada biti bolje – dobacio je pomoćnik šerifa i krenuo napred držeći svetiljku.

No, učinio je to vrlo nespretno; spotakao se o nešto na podu i poleteo preko ivice stola. Bredšo je munjevito skočio sa stolice baš u trenutku kada je Bišopova ruka sa svetiljkom „krenula" prema Krafordovom licu. Naime, moglo se desiti da staklo prsne i petrolej se prospe baš po „slepčevom" licu.

Ali, Bišop se zadžao na vreme.

Što se tiče čoveka u kolicima, on nije reagovao; mirno i ćutke je sedeo, nesvestan svega oko sebe.

– Oprostite! – dobacio je pomoćnik šerifa unevši mu se u lice.

– Molim? – upitao je Kraford malo podignuvši glavu.

Bredšo je, mnogo bleđi nego obično, sa mržnjom posmatrao Bišopa.

– Vrlo ste nespretni, šerife – kazao je polako.

– Ne znam šta mi je – promrmljao je ovaj, nezadovoljan što trik nije uspeo. Jer, lice čoveka u kolicima ostalo je potpuno isto, bez ijednog trzaja ili pokreta.

– Spotakli ste se o nešto? – upita jedan od igrača gledajući u pod.

– Možda o vazduh? – primetio je Bredšo.

Sada se javio i Kraford.

– Da li se nešto desilo, Kleje? – pitao je „slepac".

– Ništa. Samo nam je jedan momak pokazao da ima mnogo trapavih ljudi na ovom svetu.

– Sledeći put ću biti obazriviji – odbrusi Bišop, vraćajući svetiljku na njeno mesto.

Uprkos neuspehu u ovoj „probi" i dalje ga je nagrizao crv sumnje. Loš predosećaj u vezi ovog čoveka nije ga napuštao. I šta je sada mogao da misli? Ili je sasvim grešio i zastranio ili je ovaj čovek imao živce od čelika!

Odjednom je prestao žagor, umukli su glasovi, utihnuo je smeh. Samo je muzika lebdela u vazduhu ulazeći kroz otvorene prozore nošena noćnim povetarcem.

Bišop pogleda prema ulazu.

Video je Stena Flegla ruku podignutih uvis. Ispred njega se nalazio Nejdžel Kejn koji ga je baš tog trenutka razoružavao. Čim je to uradio grubo ga je odgurnuo u stranu.

Preko bedara kockar je imao široki opasač sa velikim „koltom". Tek sada je bilo jasno da je, umesto po novac, ovaj otišao po oružje.

Art Bišop je zažalio što nije ostao skriven iza palminog lišća.

– Bez brige, ljudi! – povikao je Kejn. – Nikome neće faliti ništa!

Sve karte su pale na stolove i zavladao je tajac.

Kejn je podigao ruku i pokazao prema stolu za kojim je do pre nekoliko trenutaka sedeo.

– Ovde nema mesta za obojicu! – dobacio je odlučno. – Ovo je moja teritorija, Holideje! Prepoznao sam te, samo da znaš!

Sada se svi pogledi upraviše prema Holideju.

No, on se nije uznemirio: nepomično je sedeo u stolici i pušio dok mu je dobar deo lica prekrivala senka šešira.

– Imaš dve mogućnosti – dobaci Kejn pun sebe. – Da glavačke skočiš u vodu, ili da potegneš!

Posle ovih reči, ljudi su pognutih glava počeli da napuštaju svoja mesta i pribijaju se uz zidove.

Sten Flegl je besneo. Dok je pazio na Holideja, gužvu mu je napravio sasvim deseti tip. I to jedan mršavko upalih obraza kog je mogao da oduva jednim udarcem!

Međutim, naoružan velikim revolverom, ovaj mršavko dugih prstiju bio je sada neuporedivo opasniji.

– Ja bih izbegavao nevolje, mister – dobaci mu mlađi brodski detektiv.

Ovaj odmahnu rukom.

– Bez brige, biće fer predstava. A što se šerifa tiče, neka drži ruke podalje od „kolta". Ovo nije njegova teritorija.

No, Bišop nije ni imao nameru da se meša. Uostalom, šta ga se ticalo što je neki Nejdžel Kejn iz Tenesija srljao u nevolju. Nije sumnjao da će Holidej umeti da se odbrani.

Sasvim drugačije je izgledao i osećao se Sten Flegl koji je bio na pravim mukama. Jer, bio je plaćen da sprečava bilo kakvu gužvu i nevolju na brodu, a sve se odigravalo na njegove oči. Još ga je huligan razoružao... Šta će na sve to reći njegovi pretpostavljeni?

Pa, ako se sve dobro svrši, pomislio je u trenutku, „složiće priču" da je sve bila puka i bezazlena šala. Ali, odmah mu pade na pamet, da li će se sve završiti bez problema?

– Što ne biste izašli na palubu i završili posao? – dobacio je, gledajući čas jednog, čas drugog.

– Šetnju ostavljamo tebi, ali malo kasnije – odbrusio je Kejn i pogledao prema Džordžijancu. Sada je između dvojice ljudi bio potpuno prazan prostor.

– Šta on zapravo hoće? – pitao je šapatom Džon Dikson koji se nekako došunjao do Bišopa.

– Uskoro ćemo videti – odvrati ovaj kratko.

– Pucaće?

– Čini se.

Dikson izvadi maramicu i poče da briše čelo. – Kako je vruće... – procedio je šapatom.

– Može li mi neko reći u čemu je stvar? – upita Flegl pokušavajući da

dobije u vremenu. – Da li je bilo prljave igre? Ili je u pitanju uvreda? Mirno ste igrali i...

– Bilo je svega – prekide ga Kejn nervozno.

– Zar? A ko je varao?

– On! – umeša se Bišop pokazujući na Kejna. – Ako ga malo okrenete naglavačke, ispašće pola špila!

– Šta ti znaš o kartama, šerife? – podsmehnu se Kejn.

– Nešto malo.... Ali dosta znam o ljudima.

– A znaš li ko je on? – odbrusi Kejn pokazujući na čoveka u tamnom odelu. – Taj koji mi je uzeo sve! Baš sve! A uzeće i svakom drugom ko sedne da igra sa njim...

– Pa reci nam ti – odvrati Bišop.

Kejn se lagano okrete oko sebe.

– Zar niko ne zna? Baš niko?

Plavokosi zamenik šerifa se nervozno promeškolji.

– Znam, naravno...

– Zašto si onda seo da igraš?

Začuo se glasan žamor. Ljudi su odobravali šerifove reči i počeli sa podsmehom da odmeravaju kockara.

Kejn visoko podiže ruku tražeći da se utišaju.

– Mislio sam da ću ga pobediti – priznao je – ali sam se prevario. Jeste, varao sam ga, ali uzalud. I zato... Zato na ovom brodu ima mesta samo za jednog od nas dvojice – za mene ili za njega, Doka Holideja!

Dakle to je on, shvatio je Bišop. To ime, taj lik i legenda koju je toliko puta slušao... Sve mu je bilo pred samim očima, ali nije mogao sam da odgonetne.

Dok Holidej!

Naravno, samo on je mogao onako brzo da potegne i spase mu život!

Samo on je mogao da igra tako mirno, igra pošteno i neprestano dobija!

I samo je čovek kao on imao dovoljno nerava da sluša brbljanje ovog uspaljenka iz Tenesija! Siguran u sebe, u svoju ruku i oko, samo je slušao i gledao.

Ljudi više nisu ni gledali u Kejna. Za njih je sada postojao samo jedan, a to je bio čovek iz Džordžije. U prostoriji je vladala tišina jer je zvuk njegovog izgovorenog imena utihnuo sve šumove. Čak ni glas lepe Lin nije im više dopirao do svesti.

To ime, koje se toliko puta pominjalo u naslovima raznih novina, u opisima neverovatnih događaja i uzbudljivih dvoboja, sada je bilo među njima, tako stvarno, tako impresivno i opipljivo. Oni koji u prvi mah nisu poverovali u to, sada su polako prihvatali činjenicu da je među njima on, Dok Holidej, živa legenda ovog veka.

– Prokletstvo! – izustio je Dikson koji je još uvek stajao pored Bišopa. – A ja sam igrao sa njim! Igrao!! – dodao je, a onda iznenada zaćutao kao da se uplašio sopstvenog šapata.

– Šta je? – vikao je Kejn. – Zanemeli ste? Ne verujete ili... ste zaplašeni kao zečevi? Ha?

– I šta sada? – oglasio se Bišop.

– Rekao sam da može da bira: reka ili olovo!

Plavokosi čuvar zakona i nehotice se osmehnu.

– Da li je to neka šala, momče? – upitao je.

– Šala? Šalite li se vi, šerife?

– Naravno da ne! Ali... ako ti se baš ne živi, bolje je da skočiš u vodu sa najvišeg dimnjaka na palubi. Zato bi bilo bolje da pustiš ljude da igraju na miru!

– Ne pokrećite se! – povikao je kockar i stavio ruku na „kolt". – Brz sam, šerife! Đavolski brz! I nije mi do razgovora.

Utom se Džordžijanac pokrenuo i Kejn se u sekundi zgrčio: noge su mu se razmakle, a oči blesnule.

Holidej je samo prekrstio ruke. Kaput mu je bio raskopčan, a peševi kaputa zabačeni za drške revolvera.

– Siguran si da si pametan? – dobacio je okrznuvši kockara krajičkom oka.

– Naravno da jesam. Samo ti...

– Otišao si od stola baš kada sam imao slabe karte.

– Ne verujem ti!

– Zašto ne pogledaš?

– To ti neće uspeti! Ne možeš se više izvući!

– Zar? – odvrati Dok i mirno krenu napred.

– Ostani gde si! – prasnuo je kockar iz Tenesija. – Ne približavaj se inače...

– Inače?

– Ovo nije igra, Holideje! Ti ili ja!

– Ne preznojavaj se, Nejdžele! Nemaš nikakve šanse! – Ali, Džordžijanac ga nije slušao. Bio je sve bliže i bliže.

Kejn je uzmakao još korak, a onda potegao.

– Budala! – promrmlja Bišop uzbuđujući se. Naime, on je znao ishod i nije morao ni da gleda obračun. Nešto slično desilo se ispred Redvud Sitija.

Zaista, hitac se čuo samo jednom.

No i to je bilo dovoljno da utihne muzika u salunima.

Kada je pomoćnik šerifa iz Viksburgija podigao pogled, video je Kejna kako stoji raskrvavljene šake.

– Nebesa! – prošaputao je zaprepašćeni Dikson. – Zar niste videli?

– Ne.

– Čekao je da ovaj izvuče oružje, pa se tek onda mašio kolta! Neverovatno! Da li je to čovek ili đavo?

– Pomalo i jedno i drugo.

Sa Kejnovog lica nestalo boje, a izraz samouverenosti bespovratno se izgubio. U jednom trenutku je izgledalo da je skrhan, a onda... onda kao da je oživeo. Njegova leva ruka koju je držao iza leđa iznenada je izbila više glave, sa nožem među prstima.

Art Bišop je poželeo da ga spreči, ali istog trena mu je bilo jasno da će zakasniti.

– Znao sam, Nejdžele! – dobacio je Holidej, okrenuvši se kao munja; sledio je trzaj ramenom, a onda se začuo još jedan prasak. Narandžasti plamen suknuo je iz niklovane cevi, a na ramenu svilene kockareve košulje rascvetala se crvena mrlja. Naravno, Dok je mogao da gađa i u srce, ali on nikada nije ubijao ako na to nije bio prinuđen.

Tek tada se Sten Flegl dosetio da bi trebalo nešto da preduzme. I u trenutku kada je kockar iz Tenesija posrnuo, on je podigao svoj kolt sa poda.

Istoga časa na ulazu se stvorio Rob Sloan.

– Šta je to, grom i pakao?! – povukao je držeći u ruci „star" od srebra.

Naravno, odgovor je mogao da zatraži samo od svog mlađeg kolege. Što se tiče Bišopa, on nije bio raspoložen ni za kakvu priču. Posmatrao je slepca i njegovog pratioca koji je ustao i okrenuo se, spreman za polazak. Izbegavajući da pogleda u njega, Bredšo je brže bolje uhvatio za ručke kolica i izgurao ih na palubu.

Holidej je lagano seo na svoje mesto i odsutno izmešao karte. Bilo mu je jasno da više nema igranja. Jer, niko više se neće usuditi da sedne za sto preko puta njega. No, na takve situacije je već naučio i bilo mu je svejedno.

Sada su ga svi posmatrali sa mešavinom divljenja i podozrenja. Uverili su se da je brz kao munja, a to je izazvalo zavist i strepnju.

Bišop je osmotrio situaciju i uzdahnuo: nema sumnje, bila je ovo loša reklama za „Misisipi Kvin".

Detektiv Sloan o svemu je obavestio prvog oficira Donalda Hotona koji je odmah otišao do komandnog mosta kako bi o celom događaju obavestio kapetana Hekmena. Osim toga, Sloan je imao dosta muke kako bi uverio goste da im ne preti nikakva opasnost. Nejdžel Kejn je bio dovoljno kažnjen, govorio je, dodajući da će se oni pobrinuti da bude dobro čuvan sve do Baton Ruža.

No, trebalo je učiniti još nešto mnogo teže, odnosno, na neki način izolovati Doka Holideja. Svi ljudi koji su bili u salunu videli su da Holidej nije kriv i da je bio izazvan. Ipak, mnogi su se plašili da ne dođe do novih sukoba. No, Sloan i Flegl uspeli su da ih umire i situacija je počela da se normalizuje.

Što se Holideja tiče, on je mirno pokupio svoj novac i krenuo ka izlazu. Prošao je kroz ispražnjeni deo sale praćen šapatom, ali i pogledima punim zavisti i divljenja istovremeno.

Art Bišop je takođe izašao na palubu. Naravno, nije krenuo za Džordžijancem koji se naslonio na udaljeni deo ograde i mirno zapalio cigaretu. Razmišljao je o svemu što se dogodilo, još jednom se u mislima vraćajući na prethodne događaje.

– Šta kažeš na sve ovo, Arte? – upitao je Sloan prilazeći i krajičkom oka odmeravajući Dokovu siluetu.

– Ja? Ništa! Šta bi trebalo da kažem?

– Da li je bio izazvan?

– Naravno! I ja sam video da onaj Kejn vara. Kada sam mu to nabacio, samo je klimnuo glavom i rekao da zna. Zamisli, svesno je igrao sa partnerom koji vara i opet nije gubio!

– Zato je Kejn izgubio živce. No, dobro, šta da se radi? Ljudi su malo zatečeni i... ne verujem da će više iko sesti za njegov sto.

– Neće on nikoga ni zvati.

– Voleo bih da do ovoga nije došlo.

– Zašto? Hm... možda će ovaj događaj sa Holidejem delovati kao reklama!? Konačno, nikome osim Kejna se nije desilo ništa loše.

Sloan punim plućima udahnu svež vazduh sa mirisom reke.

– Kako tvoje „žrtve", Arte? Jesi li saznao još nešto?

– Nisam. Još uvek sumnjam. Naravno, ništa ne mogu da preduzmem bez dokaza. Ako i jesu banditi, onda to vešto prikrivaju. Voleo bih da mogu da čujem šta pričaju kada su sami.

Kroz tišinu je ponovo zaplovio zvonak glas Lin Linmen. Ovoga puta bila je to neka setna balada koji je devojka pevala sa posebnom osećajnošću. Prijatna melodija se kao pramen magle izvukla iz prostorije i zalelujala prešavši palubu, reku obalu, dižući se uvis sve do beskrajnog zvezdanog neba...

* * *

Rezerva drva za brodske kazane nalazila se u lepo složenim gomilama, u ogradama od metala.

Kada je ložačev pomoćnik Troj Kvik prvog jutra plovidbe niz Misisipi došao po drva za vatru, ugledao je jedan šešir. Podigao je drugi, manji trupac i ispod šešira ugledao glavu. Koliko je uspeo da vidi, u pitanju je bio plavokosi dečak koji je spavao sakriven u gomili.

– Sto mu rečnih otpadaka! – promrmlja Kvik i počeša se po glavi. – Ko si ti?

Dečak je otvorio oči i zatreptao, u prvi mah ne shvatajući gde se nalazi. Veliki šešir bio je pozadi spljošten, verovatno od ležanja na oštrim ivicama trupca. Na sebi je imao kaput bar dva broja veći.

– Slepi putnik, ha? – podviknuo je Kvik. – Izlazi napolje!

Dečak pogleda oko sebe, odmah shvativši da nama šanse za bekstvo; svuda okolo voda, a ispred njega namršteno lice Troja Kvika.

– Kada si se uvukao tu, bitango mala?

– Ja? Juče – progovori dečak tankim glasom.

– Juče? Ne laži!

– Jesam, još u Viksburgu... Nećete me baciti u reku?

– Hm, možda bi to bilo najbolje. Marš napolje!

Dečak se nekako iskobeljao iz svog skrovišta, žmirkajući na suncu. Pogledao je u neobične bele ptice koje su neko vreme nadletale brodske dimnjake, a onda uplašeno pobegle od dima.

– I gde si bio sve vreme? – pitao je Kvik. – Tu, u drvima? Ili si se šunjao po brodu u nameri da se uvučeš u jednu od kabina i nešto ukradeš? Govori! – proderao se.

– Ne, nikako. Nisam htela da kradem samo sam... Bila sam jako gladna i nadala se da ću naći nešto za jelo... A onda sam se zavukla ovde i zaspala.

Kvik je sa više pažnje oslušnuo dečakov glas, odnosno mrmljajući ponovio neke reči.

– Zavukla... zaspala... Ti govoriš kao da si... Hej, pa ti izgleda nisi muškarac nego devojka! – kazao je spazivši

pramen duge plave plave kose koji je ispao ispod šešira tobožnjeg dečaka. – Šta si, do đavola? Nisi momak, ha?

Devojka je bila uplašena i odlučno odmahivala glavom.

– Tako dakle, ako nisi muškarac, onda si sigurno skitnica i profuknjača koja se ušunjala na brod da nešto profitira. U pravu sam, zar ne? – procedio je Kvik neprijateljski.

Devojka je opet odmahnula glavom.

– Kako se zoveš?

– Boni Sju... Boni Sju Linč.

– Odakle si? Iz Viksburga ili iz nekog drugog grada? Sigurno si pobegla od kuće da se smucaš, ha?

– Ne, ja sam iz Redvud Sitija, a pobegla sam iz kuće u strahu od osvete nekih ljudi.

– „U strahu od osvete nekih ljudi!" – ponovi Kvik podsmešljivo. – Sigurno si im ispraznila novčanike i pobegla?

– Ne, nije tako, gospodine – zavapila je devojka. – Pobegla sam, jer sam bila prinuđena, verujte mi. Želim da stignem u Baton Ruž gde moj otac ima prijatelja koji će mi naći posao.

– Posao? Znam ja kakvim se ti poslom baviš! – isceri se čovek i odmeri devojku požudnim pogledom. – Nego, iako si obučena u mušku odeću, čini mi se da nisi ružna... Uostalom, znam da najčešće te sa naivnim izrazom lica znaju mnogo više nego što se misli. Hajde, dođi malo bliže!

Boni Sju se nije makla sa mesta. Grčevito je odmahnula glavom i u tom trenutku, njena divna plava kosa sakupljena ispod šešira, rasu joj se po ramenima.

Kvikovo lice dobi purpurnu boju.

– Šta, nećeš? Znaš li ti šta mi na brodu radimo sa neposlušnim „lakim damama"?

– Ja... ja nisam takva... – s mukom promuca Boni Linč, osećajući da joj grlo steže grč gnušanja i straha.

– Nisi, a? Nego šta si drugo? Nego šta si drugo! Sada ćeš videti svoga boga – prosikta čovek besno iz sve snage opali devojci snažan šamar.

Boni Sju se zanela i malo je nedostajalo da preleti preko ograde u vodu. Gladna, neispavana i umorna, jedva je uspela da se održi na nogama.

– Ovo je za početak, samo da znaš! Ako i posle ovoga ne budeš slušala, budi sigurna da ti sledi kupanje! – dobacio je Kvik i opalio joj još jedan žestok šamar.

Devojka je posrnula i pala na kolena, a na usnama joj se zarumenela krv. Udarac po već bolnom licu izazvao je u njoj plimu sećanja na nedavno doživljeno nasilje i iz njenog napaćenog srca izbila je erupcija nekontrolisanog gneva. Užarenim pogledom iz koga je sevala mržnja preletela je preko mornarevog iscerenog lica i, kao da joj je to do kraja smračilo svest, zavukla ruku pod kaput. Munjevito je izvukla revolver i uperila ga u Kvika.

– Ubiću te! – procedila je kroz bolne, raskrvavljene usne.

Čovek je prebledeo. Noge su mu klecnule od straha, a čelo mu probio hladan znoj. U blizini nije bilo nikoga

da mu pomogne, jer ih je gomila drva gotovo u potpunosti zaklanjala.

– Čekaj, samo sam se malo našalio... – promucao je. – Bila je to šala, časna reč... Nije važno što nemaš kartu, de... Naći ćemo ti da nešto radiš na brodu i eto... Hajde, skloni lepo taj pištolj...

Boni Sju ga je videla kao kroz maglu. Ruka joj je podrhtavala i s mukom držala teško oružje.

– Sigurno ćemo ti pomoći – nastavio je Kvik, uviđajući da devojčina pažnja popušta. – Ovo je pravi brod za tebe.

– Ne lažeš me?

– Taman posla! Pa zar ne voliš putovanje? Voliš, naravno... Ovaj brod ide do Baton Ruža, a ti tamo putuješ. Ako hoćeš, možeš otići i do Nju Orleansa. Veliki grad, velika luka i mnogo ljudi...

– Ne – prekinula ga je. – Do Baton Ruža je dovoljno – kazala je i već sledećeg trenutka Kvik je lupio po ruci.

Revolver je zveknuo o daščani pod, a onda je odjeknuo snažan šamar.

– Na mene si uperila kolt, bezobraznice? – vikao je mornar. – E, sada ćeš videti kako takvi prolaze! – dobacio je besno i još jednom je snažno udario.

Kod trećeg šamara devojka je pala.

Onda ju je Kvik uhvatio za okovratnik i izvukao na čistinu. Pošto nije davala glasa od sebe, mornar se uplašio da je nije ubio. Zato se sagnuo uhvatio je za glavu i zabrinuto je odmerio.

Baš u tom trenu Boni Sju je skupila usta i snažno ga pljunula.

Iznenađen ovakvom drskošću, Kvik ružno opsova i zamahnu rukom.

– Ne udaraj je više, čoveče – presekao ga je sa strane neumoljivo hladan i odsečan glas.

Mornar sa „Misisipi Kvin" i pomoćnik ložača brzo se podigao. Podbočivši se rukama, odmerio je čoveka pred sobom: bio je to elegantan džentlmen u tamnom odelu i beloj košulji, istina sa opasačem i koltovima, ali ipak... Izgledao je dovoljno nežno i fino da bi ga mogao sravniti sa zemljom.

Na tom delu palube nije bilo više ni duše. Pošto su išli na počinak u neko doba noći, putnici su uglavnom kasno ustajali. Bilo je malo izuzetaka, a jedan od njih, pored članova posade i detektiva, bio je i čuveni Džordžijanac.

Boni Sju je pogledala čoveka u tamnom i odmah prepoznala Doka. Iako su joj usne bile raskrvavljene i natečene, uspela je nekako da se osmehne.

On ju je blago odmerio i uzdahnuo – U poslednje vreme doživljavaš samo neprijatne stvari, devojko – dobacio je tiho.

– Vi se ne mešajte! – zapretio je Troj. – Mi strogo kažnjavamo slepe putnike koji su obično napast za brod. To su lopovi, a često i nešto mnogo gore...

– Zar i devojke?

Ovaj se isceri.

– Devojke? Hoćete da kažete, najobičnije drolje?

– Ova sigurno nije...

– Nije? – zakreštao je Kvik i velikim revolverom zamlatarao kroz vazduh. – Bogami jeste? Pogledajte samo ovo! Htela je da me ubije!

– Mora da si je pre toga ponudio bombonama?

– Pa... ošamario sam je pošto nije htela da izađe iz svog skloništa. Zbog toga joj nije otpala glava. Uostalom, vi gledajte svoja posla, a ja nju vodim...

– Nikuda je ne vodiš! – prekide ga Dok hladno. – Ona ostaje sa mnom.

Kvikova ruka sa koltom se preteći podigla.

– Mister, jeste da sam samo ložač, ali sam član Renisove kompanije i znam šta mi je dužnost.

– Da tučeš nedužne devojke?

– Ona je za mene slepi putnik... možda lopov. I ništa više.

– A ti si za mene budala!

Ne hajući za mornarevo oružje, Holidej je pružio ruku i pomogao Boni Sju da se podigne.

Arti, Kvik nije odustajao.

– Slušajte, mister – prasnuo je ovaj – moja je dužnost da tu drolju odvedem kod...

Holidej se okrete i preseče ga strogim pogledom.

– Hoćeš li da zavežeš već jednom, budalo? Ili si toliko uporan da ćeš i dalje nastaviti?

Čovek je odjednom zaboravio na oružje. Učinilo mu se da ga je strančev pogled paralisao i da je izgubio svu snagu.

– Ja... – počeo je da muca.

– Gubi se!

Lagano je krenuo unazad nekoliko koraka; onda se došetio da je glupo postupio i podigao je „kolt". U istom času iza leđa je osetio korake nekog čoveka.

– Šta to radiš, grom i pakao! – prepoznao je Sloanov glas.

– Onaj tamo... pretio mi je...

– Zašto?

– Zbog one devojke! Otkrio sam je u drvima i hteo da je dovedem kod Hotona, ali...

Sloan pogleda u revolver.

– A to? Šta je, izigravaš šerifa na našem brodu?

– Morao sam...

– Morao si? Misliš da ćeš zaplašiti Doka Holideja, budalo?

Kvikove ruke su ponovo otežale.

– Doka... Holideja...? – promucao je i zadrhtao. – Nebesa! Otkud sam znao?

– Zašto si uopšte ovde?

– Zbog drva...

– Onda idi po drva!

Sav preplašen, čovek je predao „kolt" detektivu i, zaobišavši kockara u velikom luku, izgubio se iza metalne ograde spremišta za drva.

Onda se začuo bat čizama na drvenom stepeništu koje je povezivalo donju i gornju palubu.

Izbrijan, svež i oran za posao, prvi oficir Donald Hoton vraćao se od krmanoša. „Misisipi Kvin" je u rano popodne trebalo da pristane u Načezu. A kako ga je u poslednjem pismu obavestila, Dženifer Rolings će sačekati brod i produžiti do Baton Ruža. Možda će to biti mesto njihovog venčanja?

Simpatični Hoton u elegantnoj uniformi brodskog oficira prišao je Sloanu, Holideju i devojci. Bio je nasmejan, ali

čim je na Boni Sjuinim usnama ugledao krv, odjednom se uozbiljio.

– Šta je to, Robe? – upitao je pokazujući na devojku. – Ko je ona? Je li...

– Slepi putnik – odvratio je detektiv.

– Zar je plivala do broda?

– Kaže da se ukrcala u Viksburgu.

– Pa šta ćemo sada sa njom?? – procedio je Hoton.

– Znam ja – umešao se Holidej. – Ima li slobodnih kabina?

– Ako mislite na one od petnaest dolara, onda ima.

– Odlično. Dajte joj jednu.

Hoton ga pogleda s nevericom.

– Jednu kabinu? Za nju? – začudio se. – Ali... ko će to da plati?

– Ja – odvrati Holidej prirodnim glasom kao da je to normalno i da se samo po sebi razume.

– Poznajete je?

– Zar je to važno? Uzimam kabinu do Baton Ruža, a tamo ćemo joj već naći neki posao.

– Posao? A šta bi ona radila?

– Bilo šta, ja ne biram posao... – umeša se, sada već ohrabrena devojka. – Tamo živi prijatelj mog oca koji će mi pomoći.

Sloan se nakašlja.

– Hm... možda bi se mogao naći i neki posao na brodu. Nešto u kuhinji ili možda spremanje kabina.

– Moguće... – zamislio se Hoton. – Ako joj se „Misisipi Kvin" sviđa, mogao bih da porazgovaram sa kapetanom. Šta kažeš, devojko? Sviđa ti se ovde?

– Oh, svakako, gospodine! Tako bih volela da malo putujem! Ako bi se našlo neko mesto... Bila bih vam veoma zahvalna.

– Hej, pa ona ume i lepo da se ophodi! Samo... moraš prvo nešto da pojedeš inače ćeš se onesvestiti. Idi do kuhinje i reci...

– Doručkovaćemo zajedno – dobacio je Dok.

– A mogu li znati kako si se ušunjala na brod? – interesovao se Sloan.

– Sa nosačima – odvrati Boni Sju iskreno. – Svi ostali su se vratili, a ja sam ostala.

– Hm... prosto – prokomentarisao je detektiv. – Ako kapetan za ovo sazna, pobesneće.

– A zašto bi saznao? – zapitala je devojka.

– Da, zašto? – ponovi Sloan trljajući bradu. Devojka je, očigledno, bila prilično promućurna, zaključio je.

Zatim je Dok pozvao Boni Sju i njih dvoje se uputiše u restoran.

Unutra je bilo samo nekoliko gostiju koji su lagano pijuckali viski ili kafu.

Boni Sju je bojažljivo zastala na pragu. Bila je svesna da izgledom ne pripada ovde i bilo ju je sramota. Najradije bi pojela sendvič negde u dnu palube i sve to zalila vodom.

Naravno, Holidej je shvatio kako se devojka oseća i blago je kucnuo po ramenu.

– Znam kako ti je – kazao je tiho – ali ne brini. Ovde možeš ući namazana katranom i perjem samo ako imaš da platiš. Zato napred, jer je novac jači od svih obzira, devojko.

– Pa dobro, ali... ne bih baš na svetlo – promrmljala je Boni Sju.

Dok je ćutke klimnuo glavom i poveo je prema nizu stolova pored zida koji je bio ukrašen slikama.

Boni Sju je pocrvenela kada joj je prišao mladić njenih godina, besprekorno uredan, očešljan i obučen u belo. Kada ju je zapitao šta želi, još više se zbunila.

Dok je razmišljala šta bi uopšte mogla da kaže, njen spasilac kao da je pogađao njene potajne želje. I šta je samo naručio?!

Naravno, prvo je na to stigla čašica sa brendijem.

– Jesi li pobegla od kuće? – upitao je Holidej.

– Ne... tata me je naterao da odem. Plašio se da se oni banditi ne vrate.

– Šta ti je rekao?

– Da samo idem za vama... do grada. Posle da se snalazim kako umem.

– Zaista? Uopšte nisam primetio da me pratiš!

– Pa... jako sam se trudila da vam ne smetam...

– A kolt?

– Otac mi je dao... I dvadeset dolara. Ali, to sam potrošila u Viksburgu, jer je sve tako skupo...

Boni Sju je odjednom ućutala i nekako uvukla glavu u ramena. Pogledala je prema nekome na desnoj strani i koliko god je mogla nagla se prema stolu.

– Šta te muči? – upita Dok tiho.

– Oni ljudi... – šapnula je.

– Koji?

– Oni... Onaj sa kolicima i njegov pratilac.

Džordžijanac samo malo podiže obod šešira i odmah spazi Bredšoa i Kraforda. Završavali su jelo i nemilice pili šampanjac!

– Šta je sa njima? – interesovao se Dok.

– Sinoć sam, tražeći hranu, naletela na njih...

– Sakrila sam se kada su ulazili u svoju kabinu. Bili su nešto ljuti, nisam znala zbog čega.

Činilo se da je Holidej sluša samo jednim uhom. Lagano je izvukao špil i promešao ga veštim pokretom, izazivajući devojčino divljenje.

– Jesi li završila?

– Ja? Nisam... Primetila sam nešto čudno. Onaj čovek sa naočarima što sedi u kolicima...

– Ustao je?

Devojka se trže.

– Kako... kako znate? Kako ste pogodili?

– Slučajno!

– Da, zamislite... Ustao je i skinuo naočare, a onda je onaj drugi zalupio vrata. Odmah sam pobegla...

– Zanimljivo, stvarno zanimljivo... To bi možda interesovalo šerifa. Jesi li ovo još nekom rekla?

– Ne!

– I nemoj! Naročito ako su ti tipovi u blizini.

– A ko su oni?

– To nije naša briga. Uostalom, tvoj doručak stiže.

Istoga časa konobar je stao pored njih i pažljivo spustio na sto ogromni poslužavnik sa raznim đakonijama.

Boni Sju Linč je zaboravila na sve.

* * *

Iako je podne već prevalilo, vrućina nije popuštala. Nije se znalo gde je toplije; da li napolju ili pak, u kabinama.

Klej Bredšo i Harvi Kraford izabrali su ovo drugo. Naime, nisu se micali iz kabine još od jutra. Ležali su na svojim posteljama i uzdisali... Do pristajanja u Načezu delilo ih je dva sata. Razmišljali su o tome šta će biti ako i tamo nekom šerifu padne na pamet da uđe i kočoperi se po brodu. Onda će ostatak putovanja do Baton Ruža biti zaista uzbudljiv!

Bredšo se pridigao i bacio opušak kroz prozor.

– Kad li ćemo već jednom stići? – promrmljao je.

Kraford huknu i obrisa oznojeno čelo.

– Ja ipak mislim da on samo nagađa – dobaci Bredšo.

– Ko?

– Taj žutokljunac od šerifa.

Kraford se namršti.

– Ti opet o tome? Nemoj da se uzrujavaš, jer ćemo ga se večeras rešiti.

– Obavezno, inače možda će želeti da nas pretrese.

– A šta kažeš na novo društvo?

– Na Holideja?

– Da! Misliš da te je prepoznao?

– Ne verujem. Ispod ove brade me ne bi prepoznala ni rođena majka. Uostalom, sukobili smo se samo jednom davno, u Memfisu. Na to me podseća jedan ožiljak na mišici i to je sve.

– Ipak mi se ne sviđa što je tu.

– Gluposti! Taj se neće mešati ako ga neko ne izazove. Budi siguran. Zato dalje od njega!

– U stvari, najvažnije je da mirno stignemo u Baton Ruž. Tamo smo na konju! Pošto će dobiti odgovarajući procenat, Braun će se pobrinuti za sve ostalo.

– Pokušaj da spavaš.

– Vraga! Kako mogu po ovoj vrućini! – uzdahnuo je i pogledao u invalidska kolica koja su stajala u uglu; preko njih je bilo prebačeno plavo ćebe na kome je ležao „kolt" manjeg kalibra koji je uzimao Kraford kada bi uskakao u kolica. Drugi revolver nalazio se u futroli opasača koji je bio okačen o naslon.

Klej Bredšo i Harvi Kraford imali su sreću da nabasaju na Nikolasa Habarda koji im je ponudio lak lov na ogromnu „gomilu dolara". Bilo je to u Taskalusu na reci „Crni Ratnik", čak u Alabami.

Naime, Bredšo i Kraford su taman izašli iz državnog zatvora gde su tri godine čamili zbog pljačke trezora kompanije „Meriot". Kada su izašli, bili su kivni na sve i svakoga i znali su da od preobražaja u poštene ljude nema ništa. Planirali su da sakupe bandu i osvete se nekim starim neprijateljima, ali nisu stigli da ostvare tako nešto.

Sreli su Nikolasa Habarda i sve se promenilo.

Naime, taj je imao nekih veza u sudstvu tako da je saznao da dvojica lu-

peža tih dana napuštaju zatvor. Zato ih je pratio do Taskaluse i ponudio ih pićem. Nisu odbili, mada su znali da ih neznanac ne nudi pićem zato što mu se dopadaju. Uskoro su se malo bolje upoznali i Habard im je ispričao sledeću priču.

Pre dve godine, u Birlington je došao ugledan, lepo obučen stariji čovek i pod imenom Skot S. Baumen, uzeo sobu u hotelu „Kepston". Pri tome je naglasio portiru da ga ne uznemirava, jer će spavati do sutra. Habard se slučajno zadesio tu i dobro osmotrio neznanca kada se upisivao u knjigu. Imao je bledunjavo mršavo lice i nešto pogurena leđa. Nosio je čudnu bradicu kao u jarca i delovao pomalo smeteno. Kada je polazio u sobu Habard je sa čuđenjem primetio da se novom gostu brada malo odvojila od lica.

Bila je lažna!

Taj Baumen ju je brže–bolje zalepio i trčećim korakom se popeo uz stepenice. Naravno, Habard tome nije pridavao veliku važnost, jer i njemu u tom periodu nisu „cvetale ruže" i samo ga je mali korak delio od zatvorske ćelije.

Ujutru je čuo da su u reci pronašli leš Megi Vetcel, lepuškaste mlade devojke koja je radila u salunu „Slatke devojke". Našli su je sasvim nagu i zadavljenu nekom jakom tankom uzicom ili žicom. Poslednji put, međutim, nesrećnica je živa viđena u društvu tog Baumena. Portir iz „Kepstona" je čuo ciku i smeh na ulici i kada je pogledao kroz prozor, spazio je Megi i Baumena u nekoj kočiji, verovatno iznajmljenoj za tu priliku. Pretpostavljajući da je mršavko novcem platio lepoticino društvo, portir nije više razmišljao o tome.

No, kada je ujutru čuo šta se desilo, odmah je javio šerifu ono što je video. Čuvar zakona je pohitao do hotela, pa su zajedno otišli do Baumenove sobe. No, gosta nije bilo!

Pošto mu je portir opisao izgled i garderobu sumnjivog, čuvar zakona je nešto kasnije na obali reke nedaleko od grada našao pomenuto odelo zajedno sa tašnom. Odmah je zaključio da se ubica preobukao i napustio kraj jutarnjim vozom, još pre nego što je otkriven.

Nekoliko meseci kasnije, slučaj se ponovio u Livingstunu; opet na isti način zadavljena gradska „laka dama"... Bilo je još nekoliko slučajeva o kojima je Kvin čuo, ali je, tražeći za sebe mesto pod suncem, na to pomalo i zaboravio.

Onda ga je sudbina ponovo povezala sa tim slučajem.

Naime, jednoga dana se zaustavio na obali reke na izlazu iz Viksburga, ljut i neraspoložen. U susednom Edvardsu opljačkao je jednog trgovca, ali plen je bio izuzetno mršav, samo četrdeset dolara. Nije želeo da se vraća u grad i izlaže riziku, pa je skinuo sedlo i položio ga na zemlju spremajući se da malo odrema.

U tome ga je sprečio oštar krik neke noćne ptice.

Pogledao je niz peščani sprud i video jasnu senku. Kada se malo bolje zagledao, shvatio je da neko vuče nešto prema vodi, samo na desetak jardi

od njega. Bila je poodmakla noć puna mesečine tako da je lepo moglo da se razazna o čemu se radi. Jedan čovek je vukao nago beživotno žensko telo u reku. Kada je ušao u vodu do gležanja, odbacio je telo, a on polako izašao na obalu.

Tada se lupež setio Birligtona, Livingstuna i još nekih gradova. No, dok se kolebao šta da učini, čovek je otrčao nekuda. Uskoro je začuo topot kopita nekog konja i Habard je shvatio da je neznanac pobegao.

Ujutru se brže bolje udaljio sa tog mesta kako ne bi bio okrivljen za nešto što je samo video, a ne učinio. Našao se na živim ulicama Viksburga razmišljajući o tome da ode do luke i ubaci se na neki brod.

A onda je ugledao to lice! Ovoga puta bilo je bez brade, ali greška je bila isključena. Naravno, prepredeni Kvin je brzo saznao da se radi o blagajniku Kenihove banke, poštenom i uglednom građaninu, uzornom ocu i suprugu.

Dakle, zaključio je bandit, takozvani Baumen, odnosno, Kirk Volker bio je opasan prevejani podlac i manijak koga su s vremena na vreme spopadali nastupi ludila kada je posle bluda davio mlade devojke lakog morala!

Sada ga je imao...

Dakle, Habard je garantovao Bredšou i Krafordu da će priterati Volkera uza zid i da će mu ovaj omogućiti da očiste tog Keniha do poslednjeg centa!

To je bio plan koga su nameravali da ostvare.

Jedne večeri, dok se kao i uvek vraćao kući sam, Volkeru je prišao nepoznati čovek i dobacio mu nešto u poverenju. Bilo je to samo nekoliko reči, ali dovoljno jasnih da Volker počne da se trese od straha. Bio je ubeđen da niko ne zna njegovu strašnu tajnu, a sada...

Habard je obećao da će tajnu sačuvati ako mu Volker otvori vrata banke. Posle toga će, kako je obećao, nestati iz ovog kraja.

Međutim, Volker mu je obećao nešto mnogo bolje: sto hiljada dolara u zlatu koji bi trebalo da stignu sutra uveče pod uslovom da i on beži zajedno sa njima.

Habard je pristao. Tako su napravili plan za preuzimanje novca koji je Deril Kenih iz Birmingema slao svome bratu kao pomoć. Bredšo, Kraford i Habard su odmah posle deset napali stražare, dok je Volker onesvestio samog Keniha.

Samo dve stotine metara dalje, Bredšo je napustio društvo i skrenuo u bočnu ulicu noseći kovčeg sa zlatom na specijalno napravljenom sedlu. On, u stvari, nije ni nameravao da napušta Viksburg dok ostatak bande „vuče" za sobom poteru. Sanduk je zakopao na obali reke, prekrio ga kamenjem i stavio drveni krst kao da se radi o grobu. Za to vreme Kraford se vratio, a Habard je nastavio put sa Volkerom. Ali, na putu se dešavaju nepredviđene stvari. Ispunjen strahom da ga Habard ne oda, bankar je pokušao da ga ubije i pobegne. No, to mu nije pošlo za rukom; lupež ga je likvidirao i izveo poslednji deo svog plana; ostavio je mr-

tvog Volkera i znakove u pesku koji su trebali da navedu poteru na onu stranu koja njemu odgovara.

To mu je uspelo, ali ne sasvim. Vođen predosećanjem da sve nije baš tako, Art Bišop se vratio i... ostalo je poznato.

Pošto se Habard nije vratio u grad, Bredšo i Kraford su krenuli sami. Udesili su da stignu na brod u poslednjem trenutku, sigurni da šerif Peterson na vreme neće shvatiti da je izigran. Sada su se nalazili tu, ali još uvek nisu bili sigurni. Pomoćnik šerifa iz Viksburga ukrcao se u Kings Pointu i sve dok on bude na brodu, oni neće biti bezbedni.

Jer, ako nastavi do Baton Ruža lako može da se raspita o njima i brzo utvrdi da nikakvi rančeri ne postoje u okolini gradića iz koga su kazali da dolaze. A čekao ih je još završetak posla, odnosno, izvesni Braun trebalo je u Baton Ružu da im pretopi zlato koje su nosili.

U kabini je dugo vladala tišina, a onda je sirena „Misisipi Kvin" obojicu trgla iz polusna.

– Šta je to? –iznenađeno i zbunjeno upita Kraford.

– Načez – dobaci Bredšo. – Pitao sam neke mornare i rekli su mi da se brod tu zadržava svega nekoliko minuta.

– Ja ću ostati ovde, a ti izađi – izjavi „slepac".

– U redu. Zaključaj se – odvrati Bredšo posmatrajući opasač. Posle nekoliko trenutaka kolebanja ipak je odlučio da ga ne ponese.

Sve što mi je sada potrebno to je opreznost, zaključio je. I, naravno, bistra glava.

* * *

Kao i uvek kada je brod negde pristajao, putnici bi se „načičkali" na obalu i posmatrali dolazak novih lica.

Ovoga puta nisu imali mnogo da vide, jer su na spuštanje mosta za ulazak čekala samo dvojica putnika.

Prvi je bio sedokos, punačak čovek u građanskom odelu, uredno ispeglan i namazanih čizama. Delovao je otresito, možda i pomalo odbojno.

Prvi oficir Donald Hoton ga je odmah prepoznao; zvao se Teri Korben i bio sudija u Načezu. Druga je bila dama sa tri velika kofera koje su odmah prihvatili uslužni mornari sa broda. A onda je dama, lagano podižući dugu nabranu suknju, zakoračila na most.

Ugledavši je, Hoton se obradovao i široko osmehnuo.

– Pazi da se ne istopiš – „pecnuo" je Sloan svog kolegu i značajno ga munuo laktom. Naime, on je za Dženifer Rolings čuo iz Donaldovih priča i znao je šta njegov prijatelj oseća prema njoj. Poznavali su se dugo, stalno se dopisivali i sada je trebalo da se venčaju.

Dženifer se sa Donaldom upoznala u Viksburgu kada je došla u grad da nabavi neke tkanine za modni studio u kome je radila. On ju je odbranio od nekih prostih nasrtljivaca, odveo je na ručak i tako je sve počelo. Kasnije su se viđali u Viksburgu i Načezu, ali zbog

posla nisu imali priluke da duže borave zajedno.

Toliko je Sloan znao o svemu, ali... nije ni slutio da je Dženifer Rolings toliko lepa: imala je gustu crnu kosu prikupljenu šnalama, crne tanke obrve, guste i duge trepavice, puna rumena usta i prekrasne zelene oči. Na glavi je imala šešir sa veštačkim ružama i kratak veo preko lica. Preko ramena je nosila pelerinu zelene boje sa narandžastom postavom i uzanim, visokim okovratnikom. Ispod ogrtača se videla bela košulja sa riševima, a duga suknja žute boje padala je na vrhove damskih čizmica.

Oficir je pokušao da je zagrli, ali ona se napravila da nije videla taj pokret; zato se ljubazno osmehnula Sloanu koji ju je pozdravio dubokim, galantnim poklonom.

– Bio si sebičan i neiskren – dobaci Sloan sa osmehom.

– A zašto? – zapita Hoton suvo.

– Nisi ni izbliza tačno opisao mladu damu...

– Hoćete da kažete da me je predstavio u preterano „lepim bojama"? – upita devojka koketno.

– Ne, ni govora. Vi dobro znate da sam mislio sasvim obratno. Do Baton Ruža se može desiti da „Misisipi Kvin" postane „Kvin Dženifer" – nastavio je Sloan sa komplimentima.

– Hej, polako! – opomenuo ga je Hoton. – Ona je ovde iz sasvim drugih razloga.

Brodska sirena je najavila polazak i paluba je počela da se prazni.

Pošto je dao znak momcima da odnesu kofere u već rezervisanu kabinu, Hoton je zagrlio devojku. Iako je izgledalo da u tome baš ne uživa, zelenooka lepotica se nije protivila.

– Biće najbolje da odemo – kazao je i poveo je prema kabini.

Dok ju je gledao kako odlazi, Sloan je sa čuđenjem konstatovao da mu nozdrve još uvek golica miris devojčinog parfema.

Za to vreme, Klej Bredšo je pošao natrag u kabinu, motreći ispod oka da li je u blizini uporni šerif.

I zaista, posle nekoliko trenutaka ga je ugledao.

Stajao je kraj dimnjaka, odakle je počinjao deo metalne ograde za drva i gledao pravo u njega.

Bredšo se podrugljivo isceri; zatim je skinuo šešir u znak pozdrava i naklonio se više nego što je to bilo normalno. Tako mu je dao do znanja da mu njegova sumnjičavost nimalo ne smeta. Čak ga je zabavljala!

No, Bišop nije reagovao. Znao je da mora biti hladnokrvan, ako ne želi da izazove podsmeh ovoga lupeža.

U međuvremenu, Hoton je uveo devojku u kabinu i pozvao konobara. Na stolu i na prozorima nalazilo se već pomalo uvenulo cveće nabrano još u Viksburgu.

Dženifer Rolings je skinula šešir i spustila ga na krevet. Onda je raskopčala ogrtač i stavila ga pored šešira. Učinila je to ćuteći, kao da joj nije bilo drago što je ostala sama sa Donaldom Hotonom.

– Ovoga puta mi nećeš pobeći – kazao je prvi oficir. – Zakazao sam sveštenику u Baton Ružu da nas....

Zastao je, jer je devojka okrenula glavu, a lice joj se smračilo.

Nešto se desilo, pomislio je panično Hoton i odjednom osetio fizički bol u grudima.

– Imaš li nešto da mi kažeš?

– Žao mi je, ali...

– Žao ti je? – nestrpljivo je prekinuo. – Misliš, u vezi našeg venčanja? Nešto se desilo?

Devojka je samo ćutala i polako sela na ivicu postelje.

– Šta se izmenilo? – upita Hoton ozbiljno.

– Idem na Zapad.

– Na Zapad?

– Nije daleko, kod Lafejeta.

On se namršti.

– Zašto ideš tamo?

– Tata mi je pisao da dođem. Vrlo je bolestan...

Prvi oficir se osmehnu sa vidnim olakšanjem.

– Pa, to i nije tako strašno. Kada se vratiš, obavićemo i tu formalnost oko venčanja. I zato...

– Ne shvataš, Donalde – prekinula ga je. – Ostaću tamo... Otkazala sam radnju i ovo je sav moj prtljag.

– Čvrsto si odlučila? Očekuješ li da ostavim svoj posao i krenem za tobom?

Osmehnula se.

– Naravno da ne. Odrasla sam i umem da se brinem o sebi, iako je Zapad, bar tako se priča, suroviji nego što je...

– Mislio sam sa ćeš me zamoliti da te pratim, ali... vidim da ti nije stalo – dobacio je uvredljivo i naglo otvorio vrata izbegavajući da je pogleda. – A možda ćeš se do Baton Ruža predomisliti – dodao je tiho. – Imaćeš vremena... – kazao je, okrenuo se i odmah otišao.

Dženifer Rolings ga je ispratila pogledom punim sažaljenja. I začudo, uopšte nije osetila bilo kakvu praznину, već neku vrstu olakšanja.

Kada je htela da uđe unutra, pogled joj se zadržao na silueti nekog čoveka. Stajao je pored ograde sa cigarom u rukama i posmatrao svetlucanje reke. Bio je visok vitak, odeven u tamno elegantno odelo.

Bila je to neobična, fascinantna slika: nepomična tamna figura kao ucrtana u ogromni sunčev disk nad ravnicom koja se pružala iza moćnog Misisipija.

* * *

Veče je bilo kao i ono prethodno: probni akordi na klaviru, svetiljke koje se pale jedna za drugom, klupe sa putnicima koji uživaju u rumenilu velike narandžaste kugle koja je tonula ka zapadu.

Art Bišop je zatekao Doka Holideja u salunu. Sedeo je sam i ređao karte. Mora da je u pitanju stara navika, pomisli Bišop, videvši ga da sedi sasvim do zida. Bila je to i neka mera predostrožnosti pošto niko nije mogao da mu priđe s leđa.

Sada je izgledalo kao da se oko njega širi prazan prostor – činilo se da ga svi izbegavaju kao da je kužan. Ljudi su

birali što udaljenija mesta od njega i sasvim retko mu se obraćali. No, izgledalo je da je on na tako nešto navikao.

Bišop zastade i blago se osmehnu.

– Da presečem? – upitao je.

Dok složi karte i stavi ih pred njega. Nekoliko trenutaka kasnije, ređajući dijagonalno i ukrštajući adute, on je zastao nad iskrslom neočekivanom kombinacijom.

– Nešto loše? – zapitao je Bišop.

– Ako verujete kartama, čeka vas smrt – odvrati Holidej muklo.

– Večeras ili... kroz pedeset godina?

– Uskoro!

Bišop se počeša iza uha.

– Niste me baš utešili – kazao je. – Voleo vih da se varate...

– Možda se i varam, mister. Ja nisam gatara, već kockar.

Bišop klimnu glavom u znak pozdrava i udalji se.

Holidej pokupi karte. Nije bio raspoložen jer je slutio da će nešto zaista da se desi...

Za to vreme, pomoćnik šerifa je odšetao do Bredšoove i Krafordove kabine, prilično se iznenadivši kada je video neosvetljeno prozorče iznad ulaznih vrata.

Odmah je obišao salun, restorane, kockarnice, ali od njih dvojice ni traga. Ponovo je prošetao i po palubi, ali ništa...

Onda je zastao. Možda su oni baš tako nešto i očekivali; slutili su da će on krenuti u obilazak i tako im upasti u zasedu. Bilo je veče; jedan brzi udarac nožem ili pucanj kroz jastuk i... sve bi bilo gotovo.

Ponovo je otišao do kabine kako bi isprobao jesu li vrata zaključana... I strahovito se iznenadio kada je shvatio da je otvoreno! To je znak da nisu čista posla, pomisli. Zbog čega bi neko izlazio napolje i ostavljao nezaključanu kabinu? No, odmah je savladao prvobitnu želju da uđe i malo im procunja po stvarima. Konačno, i to je odlično mesto za zasedu.

Setio se Holidejevog proročanstva i prvi put se naježio. Napokon je odlučio da se skloni u senku stepeništa i drži kabinu na oku. Proverio je da li mu se „kolt" lako vadi iz futrole i nastavio da čeka. Nije znao šta, ali nadao se da će uskoro dobiti neki odgovor.

Kraj njega su prolazili putnici, ali niko ga nije primetio. Prošao je i prvi oficir koji je ljutito odmerio Dženifer i detektiva Sloana u ćaskanju, nešto progunđao i nastavio dalje.

Bišop je i dalje čekao.

Uskoro je ugledao Holidejeva leđa. Kockar je zapalio cigaru i fini miris „virdžinija" duvana zagolicao mu je nozdrve.

– Niste ih našli, šerife? – dobacio je Dok, ne okrećući se.

Bišop opsova u sebi. Mislio je da je nevidljiv, a Džordžijanac ga je primetio i ne okrećući se.

– Kako znate da sam ja? – upitao je.

– Jednostavno znam – kabina preko puta, uzdržano disanje... i tako. Hoćete novosti?

– Kakve?

– Taj momak u kolicima... može da hoda.

– Šta?

– Imajte to na umu – rekao je i brzo se udaljio.

Bišop je zurio za njim, ne verujući sopstvenim ušima. Čemu onda ta lakrdija sa kolicima, tamne naočari, ćebe preko nogu i operacija u Baton Ružu...

Više nije mogao da okleva. Nateraće on tog lupeža da prohoda, progleda i... odgovori mu na neka pitanja.

Ugledao je Hotona koji se lagano približavao mestu na kome su Dženifer i Rob Sloan stajali i pričali. Shvatio se da cela situacija „ne miriše" na dobro, pitajući se kako će se ovaj susret završiti. No, u istom trenutku odjeknulo je malo zvono sa gornje palube koje je zvonilo na uzbunu. U stvari, bio je to poziv mornarima i oficirima na povećanu opreznost.

– Šta je to? – upitao je Hoton kome je, kao pravom profesionalcu, sigurnost broda bila najvažnija.

– Dereglija, gospodine – obavesti ga jedan od mornara koji su se zatekli u blizini. – Tačno ispred nas!

– Jedna?

– Da! Čini se da je bez posade.

On ćutke krenu prema prednjem delu palube.

Art Bišop ih je slušao razmišljajući da li da krene sa njima. No, ipak je odlučio da ostane na svom mestu.

U isto vreme, prvi oficir je već objašnjavao putnicima o čemu se radi, savetujući ih da se ponašaju kao da se ništa ne dešava. Dao im je svoju časnu reč da se neće desiti ništa ozbiljno i na tome se završilo. Ipak, većina putnika povukla se u svoje kabine.

Noć je bila puna mesečine koja je obasjavala reku i presijavala se svetlucajući na talasima. Zaista, prizor moćnog Misisipija iznad koga je visila žuta kugla meseca bio je fascinantan.

Na pramcu se nalazilo nekoliko momaka sa dugim motkama. Levo, na „panju" za koji se vezuju užad pri pristajanju na obalu, sedeo je zamišljen Dok Holidej.

– Bolje da se sklonite odavde, mister! – upozorio ga je prvi oficir. – Znate, ove stvarčice mogu da udare kao grom i da vas bace u vodu.

Džordžijanac je ustao i krenuo, ali ne prema palubi, već na sam pramac.

Hoton uzdahnu; bilo je čudno, ali stvarno nije znao šta oseća prema tom vražjem revolverašu. Bio je tako tajanstven, ćutljiv i nenametljiv i iskrsavao je uvek negde gde su mu se najmanje nadali. Pa i sada, umesto da se uz devojku i piće zabavlja u jednom od brodskih restorana, on sedi na pramcu i ćutke posmatra reku.

Mornari su napregnuto čekali dodir sa dereglijom. Struja Misisipija terala je „Misisipi Kvin" pravo na nju.

– Hm.. otkuda baš ovde? – pitao se glasno Hoton.

– Nemam pojma, gospodine – odvratio je najbliži mornar. – Oni obično lutaju kraj pristaništa i naselja.

Dereglija je, u stvari, bila neka vrsta malog broda–čamca. Mogla se nabaviti vrlo jeftino i stanovništvo uz Misisipi

koristilo ju je za ribolov i prevoz manjih količina robe.

Ova je izgledala kao prepolovljeni sanduk. Imala je visoku daščanu ogradu iznad koje se video samo mali deo prozora i ulaza. Krov je bio ravna drvena površina na koju se moglo natovariti mnogo toga.

Drugi detektiv Sten Flegl došao je sasvim blizu pramca. Iako ga je Sloan oslobodio obaveze da pazi na Holideja, rekao mu je da „drži oči otvorene". Mladić je to primio sa olakšanjem znajući da, u slučaju potrebe, ni deset Flegla ne bi uspelo da u bilo čemu spreči takvu legendu kakav je bio Dok Holidej.

– Čudno da se ovuda muvaju „lutalice" – dobacio je prvom oficiru.

– Da, i ja sam odmah to primetio.

– Lutalice? – ponovio je Holidej.

Flegl se okrete prema njemu.

– „Lutalice" su, u stvari, dereglije koje voda na neki način odveže od obale i ponese rekom. Sretali smo dosta takvih... Ako prete da nam se suviše približe, samo ih motkama odgurnemo dalje.

– Ne čini li vam se da sa ovom neko upravlja? – upitao je Dok.

– Ja ne vidim ništa – kazao je Flegl.

– Ako krmani, ne mora da se vidi – kazao je Hoton. – Pogotovo noću... Arti, zašto bi neko krmanio? I sa kakvim razlogom?

Dok ih odmeri pogledom i priđe korak–dva bliže.

– Govore li vam nešto imena Fišer, Ramberg, Skilken i Rodrigez?

Flegl i Hoton se ukočiše. Obojica se istovremeno odmaknuše od kockara i zbunjeno se pogledaše.

Pa taj čovek je upravo izgovorio imena četvorice najopasnijih razbojnika i revolveraša iz tog kraja za koje se znalo da svoje usluge iznajmljuju za „dobar" novac! Šuškalo se da u poslednje vreme baš oni rade za konkurentsku brodarsku kompaniju koja nije birala sredstva da svoje suparnike ukloni sa Misisipija...

– Mister... – progovorio je Hoton kada se malo povratio – izgovorili ste imena četvorice opasnih razbojnika. Šta znate o njima?

– Sa tim lupežima sam se sukobio u Redvud Sitiju. Razlozi sada nisu važni, ali pouzdano znam da jedan od njih vešto rukuje dinamitom. Nije isključeno da nešto smeraju protiv broda.

– Prokletstvo! – ote se Fleglu. – Sumnjate, dakle, da su ti tipovi u blizini?

– Možda su na onoj deregliji, i čekaju pogodan momenat da napadnu brod.

– Šta? – trže se mladi detektiv i instinktivno zgrabi dršku revolvera za pojasom. – Mislite da... da u toj deregliji...

– Rekao sam... možda. A možda i nema ništa...

Detektiv se okrete prema Hotonu.

– Šta ti misliš?

– Ne znam ni sam. Uostalom, ti si zadužen za obezbeđenje, tvoje je da odlučiš šta nam je činiti.

– Potražiću Sloana...

– Ja bih pre potražio puške – dobaci Holidej.

Flegl zastade. Sada je morao da odluči sam, jer vremena za potragu za Sloanom nije bilo. Sme li da odluči sam? Šta će biti ako kockareve sumnje ne budu potvrđene? Ako izazove bezrazložnu pucnjavu mogao je da se oprosti od posla. Ipak je sa druge strane rizik bio veći: šta ako su banditi zaista ugroze brod i tolike putnike? U tom slučaju bi mogao da se oprosti sa životom?

– Slušaj, momče – prenu ga iz razmišljanja Dokov „metalni" glas. – Mene se sve to ne bi ticalo da na brodu nisam ja, mnogo žena i dece...

– A ako niste u pravu? – upita Flegl.

– Pogledaj prema deregliji i videćeš da jesam.

– Po čemu?

– Jer je nekome tamo dole stalo da se ne sudari sa brodom, već da ga samo očeše. Verovatno da bi banditi uskočili na palubu i... ubacili dinamit.

Hoton shvati da ne sme da ostavi mladog Flegla da se „peče na vatri". Znao je da mora da preseče i to odmah.

– Blekvude! – pozvao je jednog od mornara. – Trči u magacin i donesi šest pušaka. Brzo!

– Razumem!

Posle minut–dva svako je dobio svoje oružje. Jedino je Holidej ostao kod svojih „linkolna".

– Čim se približi, pucajte! – rekao je. – Ciljajte u otvore, nikako u daske i krov!

Ostali su polegli na pod dok je on stao iza stuba, raskopčanog kaputa.

Dereglija se približavala, slična mrtvoj ribi izvrnutoj na leđa.

I desilo se ono što je Holidej pretpostavljao: brodić je za dlaku izbegao pramac „Misisipi Kvin" i skrenuo ulevo.

– Sad! – povikao je Flegl.

Puške sevnuše i za tren se učini da pramac počne da gori. Magacini su nemilosrdno pražnjeni i svaki hitac je pogađao cilj. Džordžijanac je stajao iza stuba i iz svojih srebrnih „linkolna" sejao vatru.

Onda se začuo krik i jedno telo je preko drvene obale pljusnulo u reku.

– Pa... tamo stvarno ima nekoga! – viknuo je Flegl.

Telo koje je pljusnulo u vodu više se nije pojavilo. No, zato se pojavila jedna prilika koja se hitro popela na krov i počela da maše. Jasno su ga videli na mesečini, a zatim čuli njegove povike. Nisu ga razumeli, a nisu ni prestali da pucaju.

– Stoj! Stanite! – povikao je Flegl.

Ali, bilo je već kasno.

Možda je baš poslednje zrno, ili neko pre njega, neočekivano pogodilo pravo mesto!

Odjeknula je eksplozija, suknuli su plamen i dim, i u tom strašnom, razarajućem kovitlacu čovek sa krova našao je smrt.

Na brodu je zavladao tajac.

Prvo se utišala muzika, a onda i svi ostali razgovori. Putnici su ostali da sede na svojim mestima, plašeći se da ustanu i vide u čemu je stvar. Neki su pomišljali na najgore, ali začudo, brod je plovio i dalje.

– Eno ga! – povikao je mornar Bišop i pokazao rukom u vodu.

Ugledali su priliku nekog čoveka koji im je davao znake.

Hoton gurnu jednog mornara.

– Idi gore i poruči da zaustave mašine. A ti, Blekvude, skoči za njim! Pazi, možda je naoružan!

– I ja sam! – odvratio je ovaj i bez straha skočio u veliku reku.

U istom trenutku parobrod je usporio, i vitlovi su prekinuli da nabacuju vodu i stvaraju zapenušane talase.

Rob Sloan je među prvima dotrčao na pramac.

– Šta se dešava? Šta je ekplodiralo? – vikali su jedni. Drugi su pitali nije li došlo do diverzije, a treći da li je u pitanju samoubica.

Hoton je podigao ruke i uzbuđenim putnicima lagano i pažljivo saopštio da se vrate u svoje kabine.

– Verujete mi da je sve u redu, gospodo. Bilo je malo uzbuđenja, ali sve je to prošlo! Dakle, slobodno uživajte!

Za to vreme, Blekvud je iz vode izvukao čoveka na palubu i stao mu nogom na stomak. Malo jače ga je pritisnuo i čovek je poičeo da grca i izbacuje vodu. Potom se snažno nakašljao, a onda ponovo klonuo.

– Koga to vidim? – nagnuo se nad njim detektiv Sten Flegl. – Glavom i bradom Glen Skilken!

– Nosite ga u „kavez" i vežite! – naredio je Sloan.

Mladi Flegl se okrenuo oko sebe, ne bi li ugledao Holideja.

Međutim, Dok više nije bio kraj stepeništa.

U stvari, uopšte ga nije video nigde u blizini.

U trenutku je osetio neku prazninu. Znao je da ovaj uspeh nije njegova zasluga i da je čovek u tamnom odelu na neki način spasao brod.

A onda se tajanstveno izgubio.

* * *

Art Bišop je jedva odoleo iskušenju da se ne pridruži ljudima koji su posle eksplozije hrlili na pramac. Ali, rešio je da ostane, sigiran da će se Bredšo i Kraford sigurno pojaviti.

To se uskoro i ostvarilo.

Naime, posle nekih desetak minuta od eksplozije, vrata kabine su se otvorila i na njima su se pojavili točkovi kolica; zatim plavičasto ćebe preko nogu, Kraford sa tamnim naočarima i šalom i... Bredšo.

Kuda su pošli? Možda baš do skrovišta gde kriju plen, pomislio je Bišop, odustavši od namere da ih zaustavi.

Bredšo je zaistavio kolica kraj ograde. Tu, odmah pored, nalazilo se skladište džakova sa žitom koje je u Baton Ruž poslato iz Viksburga.

Da nije u jednom od džakova, upitao se Bišop... Lukavo, ali sa njihove strane veoma neoprezno.

Nekoliko trenutaka kasnije Bredšo je odvojio jedan džak i stavio ga Krafordu u krilo. Sa druge strane, Bišop se na prstima došunjao do velikih stubova brodskog trema.

– Polako, momci! – dobacio je i izašao na krug svetlosti. – Da vidim šta to imate!

Klej Bredšo odvoji ruke od bokova. Šerif ga je munjevito odmerio i video da je opasao „kolt".

– To je neka greška, šerife – dobaci Bredšo promuklo. – Zašto nas stalno pratite?

– Saznaćeš kada otkopčaš opasač – naredio je Bišop.

– Grešiš, šerife. – dobacio je ovaj, ali je ipak poslušao.

„Kolt" je tresnuo na daščani pod, a pomoćnik šerifa ga je čizmom odbacio od sebe.

– Bacite taj džak dole. Da li je sve unutra?

– Ovo je žito, šerife – napomenuo je Bredšo.

– Da, zlatno žito.

– Uverite se sami – kazao je i spustio džak na pod.

Bišop ga je opipao vrhom čizme i na svoje zaprepašćenje zaključio da u njemu nema ništa čvrsto. Hm... to je zaista bilo žito!

Za tren se namrštio, shvativši da je u celom slučaju nešto sumnjivo.

Kraford je skinuo naočare i lagano pokrenuo točkove kolica.

Art se prenu.

– Izvadi ruke ispod ćebeta! Lagano... Hajde, ne oklevaj, inače pucam!

– Evo, šerife – poslušao je Kraford i podigao obe ruke.

– Dakle, nisi slep? – dobacio je Bišop. – Ustani!

Kraford stade na noge.

– Hoćeš li da nas ubiješ?

– To nije moja stvar. Sud će odlučiti o vašoj sudbini.

– A mi o tvojoj – zacereka se Kraford. – Sigurno nisi skoro proveravao da li ti je revolver pun, šerife? E, pa da znaš da je prazan! – dobacio je.

– Ali, moj je pun! – dobacio je glas iza njega.

Oba bandita se ukočiše.

Slutili su čiji je to glas i upitali se šta da urade.

S druge strane, Dok je pretpostavio da će mladi šerif ostati na svom mestu i verovatno upasti u neprilike. Zato se vratio da ispita šta se dešava, jer mu je instinkt govorio da je Bišop u opasnosti.

Sada je panika uhvatila bandite. Rešivši se da ide na sve ili ništa, Kraford je iz rukava izvukao nož i hitnuo ga prema Bišopu. Iznenađen, mladi šerif se izmakao, ali ne dovoljno. Nož ga je pogodio u slabinu i on za tren pokleknu. U isto vreme, Bredšo se okrenuo prema Holideju i potegao. Ali, nije stigao ni da izvuče revolver, jer ga je Dokov kuršum pogodio tačno u ruku.

Uz glasan jauk on ispusti oružje, dok je njegov prijatelj poleteo ka invalidskim kolicima. Podigavši glavu, Art Bišop pred sobom ugleda zapanjeno lice Dženifer Rolings. Naime, devojka je pošla u svoju kabinu i sasvim slučajno postala svedok obračuna.

– Dalje od njih! – povika Dok plašeći se da neki od bandita ne zgrabi devojku i uzme je kao taoca.

Ona ga je poslušala i ustuknula. U međuvremenu, shvativši da ne može da podigne stolicu na kojoj je sedeo, Kraford pojuri prema ogradi. Kada je

gotovo stigao nadomak cilja, naleteo je na Sloana. Sudar je bio jak, ali detektiv se bolje snašao. Gušanje je trajalo veoma kratko i uskoro se sve završilo; Kraford i Bredšo su bili vezani i odvedeni na sigurno.

– Zašto mu je ta stolica toliko značila? – zapita se Dok prilazeći kolicima. Zatim je lagano pomerio ploču za sedenje i sa zaprepašćenjem konstatovao da se ispod nje nalaze zlatne poluge.

– Grom i pakao! – povika Bišop koji je jedva ustao držeći se za slabinu. – Pa ovo je ukradeno Kenihovo zlato!

Dok se osmehnu.

– Ostvarili ste svoj cilj, šerife. Nadam se da će vas to učiniti poznatim. A sada hajdete da vam previjem ranu!

* * *

Tri dana kasnije, Dženifer Rolings ukrcala se na voz za Lafejet. Čekalo ju je dugo i neizvesno putovanje, ali se nije plašila. Uvek je volela izazove i nove predele.

Stanični nosač stavio je njen prtljag iznad sedišta, primio napojnicu i podigao kačket u znak pozdrava.

Lokomotiva je pisnula, para je kao oblak obavila točkove i šine su zadrhtale pod težinom tereta koji je kretao.

Ušla je u kupe u kom se nalazio samo jedan putnik. Na prvi pogled joj se učinio poznatim iako je dremao u uglu, šešira natučenog na lice. Imao je tamno odelo, belu košulju i „koltove" sa drškom od slonovače. Bio je to čovek koji je spasao nju i šerifa i uhvatio bandite, Dok Holidej.

– Oh, nemojte reći da i vi putujete u istom pravcu? – upitala je zbunjeno.

On za tren podiže obod šešira.

Pogled na ovu lepoticu prijao je njegovim osetljivim čulima.

– Zašto da ne? – rekao je. – Svet i nije tako velik.

Dženifer se osmehnu. Iako je putovanje bilo dugo i opasno, sada je bila ubeđena da joj se ništa loše ne može desiti.

Osećala je da to uz ovog čoveka jednostavno nemoguće.

KRAJ

SVAKOG MESECA

KOMPLET: 40 SVESKI

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000
00504
9 770353 000002